

A KÖZÉP- ÉS KELET-EURÓPAI REFORMÁTUS PRESBITERIÁNUS EGYHÁZ LAPJA

KESKENY ÚT

2018. NYÁR • XX. ÉVFOLYAM • 73. SZÁM

20

éves a
KESKENY
ÚT

Egyedülállóság

TARTALOM

Idézetek	3
Az egyedülállóság nem csak a második legjobb	4
<i>Lydia Brownback</i>	
A küldetés nem a házasság	6
<i>Greg Morse</i>	
A szex és az egyedülálló személy	8
<i>John Piper</i>	
Örökre egyedülálló maradok?	15
<i>Stephen Witmer</i>	
Egyedülállóként Isten szerint	17
<i>Pál Attila</i>	
6 dolog, amit nem jelent a feleség számára a férjnek való alárendeltség	20
<i>John Piper</i>	
Jól használd ki az időt!	23
Lehet-e barátság keresztyén férfi és nő között?	24
<i>Paul Maxwell</i>	
A gyógyulás útja	27
<i>László Lehel</i>	
„Ne féj, mert megváltottalak”	28
<i>Tankó Emőke</i>	
Hírek innen-onnan	30
<i>Curcubet Gábor</i>	
A keresztyénség tizedik százada	32
<i>Tamás Sándor</i>	

EGYEDÜLLÉT: ÁLDÁS VAGY ÁTOK?

levél a szerkesztőtől

Acímben megfogalmazott kérdésre nem lehet igennel vagy nemmel válaszolni. Az egyedüllét lehet áldás és átok is, attól függően, hogyan éljük meg – ahogy ez sok más dologra vonatkozóan is igaz.

Mit mond erről a Szentírás? Egyrészt azt, hogy a házasság isteni ajándék, másrészt viszont azt, hogy az egyedülállóság is isteni ajándék (1Kor 1,7). Hogy lehetséges ez? Ha a házasság az egyedüllét orvoslására adatott, érthető, ha a házasságot ajándéknak tekintjük. Ha viszont az egyedüllét orvos-

lásra szorult, hogyan lehet mégis isteni ajándéknak tartani?

Úgy gondolom, szükséges tisztáznunk egy dolgot. Az az egyedüllét, amelyet Ádám Éva megteremtése előtt megélt, nem hasonlítható ahhoz az egyedüllét-hez, amit ma bárki megtapasztal. Képzeld el azt a helyzetet! Bemész a házba, nincs senki. Kimész az utcára, nincs senki. Bemész a központba, nincs senki. Átmész a következő településre, ott sem találsz senkit. Átjárod az országot, nincs senki. Bejárod Európát, nincs senki. Bejárod a Földet, és nincs senki.

Ádám egyedül volt. Úgy, ahogyan senki őutána. Istennel még töretlen volt a kapcsolata, emberi kapcsolata azonban nem volt. Nem volt senki, akivel örömet megoszthatta volna (bánata akkor még nem lévén, ha csak az nem, hogy egyedül volt). Erre az állapotra mondta Isten, hogy nem jó az embernek egyedül lenni, és megteremtette Évát. Azóta nincs egyedül az ember, a szó abszolút értelmében.

Tudom, ezzel még nem vigasztaltam meg egyedülálló testvéreimet. Remélem, hogy ezt megteszik azok a cikkek, amelyeket a jelenlegi számban olvashatnak. Az viszont biztos, hogy a Szentírás az egyedüllétet is Istentől kapott ajándéknak mondja. Köszönöm szépen az ilyen ajándékot, gondolhatják néhányan.

Ezzel kapcsolatosan azonban eszünkbe juthat az, amit Jakab apostol ír, miszerint „minden tökéletes ajándék felülről való, és a világosság Atyjától száll alá” (Jak 1,17). Érdemes volna tehát jobban szemügyre venni ezt az ajándékot, hátha felfedezünk benne valami érdekeset, valamit, ami miatt mégiscsak lehetne szeretni, és hogy ne átok, hanem inkább áldás legyen mindazok életére, akik ebben a helyzetben vannak.

Ezekkel a gondolatokkal bocsátjuk útjára a Keskeny út számát, és kívánjuk, hogy váljon áldására egyedülállóknak és nem egyedülállóknak egyaránt.

Sikó Mihály

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat

Kiadja: Közép- és Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyház

www.presbiterianus.hu, ISSN 1788-5450

Szerkesztők: **Sikó Mihály** sikomihaly@gmail.com +36-20-523-2147, **Szabó Péter András**

Tervezőszerkesztő: Szólósiné Nagy Kincső Galatea, Borító: Török Attila

Lektorálták: Bechtel Helmut Herman, Molnár Mariann, Papp Enikő

Idézetek az egyedülállóságról...

„Emlékezz: ha lett volna oly állapot, ami jobb lett volna annál, mint amiben vagy, az isteni szeretet abba helyezte volna bele. Isten számodra a legmegfelelőbb körülményeket adja meg, s ha te választhatnád meg a sorsodat, akkor hamarosan így sírnál fel: »Uram, kérlek, válaszd ki Te az én örökségemet, mert az önfejtéssel csak szenvedést okozok magamnak.« Légy elégedett mindazzal, amid van, hisz Isten rendelt el mindent a te javadra.”

Charles Haddon Spurgeon

„Legnagyobb szükséged nem egy házastárs, hanem az, hogy megszabadulj Isten haragjától – s ez már meg is történt Krisztus halála és feltámadása által. Akkor miért kételkedsz abban, hogy Isten gondoskodni fog egy sokkal kisebb szükségedről? Bízz az Ő szuverenitásában, bölcsességében és szeretetében.”

C.J. Mahaney

„Arra bátorítanám az egyedülállókat, hogy tegyék fel maguknak a kérdést: »Életem eme szakaszában egyedülállóként hogyan tudnék különösképpen gyümölcsözővé válni Krisztus számára?« Ezután pedig arra bátorítanám őket, hogy lássanak is hozzá.”

John Piper

„Az egyedülállóság időszaka nem arra való, hogy nézd, miként múlik el az életed, hanem egy lehetőség, hogy kiaknázd és fejleszd az adottságaidat, és, hogy – bármilyen hosszú legyen is – Isten szolgálatára használd ezt a periódust, miközben bízol abban, hogy Isten tökéletesen időzíti a romantikát is.”

Joshua Harris

„Keresd először Isten országát és az Ő igazságát, és Ő mindent meg fog adni, amire szükséged van szexuális téren. Lehet, hogy egy házastársat, de lehet, hogy kegyelmet és szabadságot ad arra, hogy egyedülálló, tiszta és megelégedett legyél. Ez Istenen múlik. Ami rajtunk múlik az az, hogy keressük az Ő országát.”

John Piper

„A házasságot nem kellene csupán egy menekülési eszközként tekinteni. A magányosság és a szexuális kísértés nem tűnik el, amint találsz magadnak egy társat. A házasság pusztán egy okból kifolyólag helyes döntés: betölteni Isten akaratát.”

John MacArthur

„Fogadd el, hogy egyelőre Isten téged egy szex nélküli életre hívott el. És Ő megígérte, hogy nem fog nagyobb kísértést megengedni annál, mint amit kezelni tudsz (1 Kor 10,13). Ez a tudat támogat majd abban, hogy Pállal együtt tudd mondani: „...mert én megtanultam, hogy megelégedett legyek abban, amiben vagyok (Fil. 4,11).”

John MacArthur

„Ha egyedülálló vagy, úgy hiszem, Isten azt akarja, hogy lásd, az életed már elkezdődött. Az élet nem akkor veszi kezdetét, amikor megtalálsz a társad. A házasság csodálatos, azonban az élet egy új fejezete csupán. Egy új módja annak, hogy azt tegyük, amire teremtve lettünk: hogy Alkotónknak éljünk, és Őt dicsőítsük.”

Joshua Harris

„Nem aggodalmaskodom most már semmiért, mert tudom, hogy Ő véghez tudja vinni az akaratát, és az Ő akaratát az enyém. Nem fontos, hogy hova helyez, vagy, hogy miként. Ez sokkal inkább az Ő gondolata, mint az enyém. Mert a legkönnyebb helyzetben is a kegyelmét kell adnia, és a legnehezebb körülmények között is az Ő kegyelme elég.”

Hudson Taylor

„Minden, amit Isten az utunkba küld, szükséges. És semmi sem lehet szükséges, amit Ő visszatart.”

John Newton

„Elkövetjük azt a hibát, hogy azt gondoljuk, a házasság nyújtja majd a végső megelégedettséget, ami után annyira vágyakozunk. Azonban istenkáromlás ezt feltételezni. Egyedül Isten elégíti ki a vágyakozó szívet. A házasság pusztán az egyik csatorna, ami által Isten képessé tesz bennünket, hogy megízleljük azt, mennyire kielégítő lehet az Ő szomjoltó kegyelme.”

Sinclair Ferguson

„Isten akaratát szerint a házasság egy felfoghatatlan ajándék, amit örömmel és hálaadással kell elfogadni, és az Ő dicsőségére kell használni. Hasonlóan, Isten akaratát szerint az egyedülállóság is egy felfoghatatlan ajándék, amit hálával kell elfogadni és az Ő dicsőségére kell használni.”

Nancy Leigh DeMoss

Válogatta és fordította: Béla Éva

Az egyedülállóság nem csak a második legjobb

*Hogyan élvezzük középkorúként is
Istennek ezt az ajándékát?*

LYDIA BROWNBACK

A házasság jó – végtére is Isten találta ki! Akkor miért nem ajándékoz meg engem is egy házastárral?

Ez a kérdés, ami a húszas és harmincas éveinkben eléggé összezavar, aztán határozottan fájdalmasan érinthet, ahogy középkorúak leszünk, és egyre kevesebb az esélye, hogy megházasodjunk. Elvégre ismerjük a statisztikákat – bárminek nagyobb az esélye, mint megházasodni 39 éves kor fölött.

Ez azt jelenti, hogy a 40 év fölötti egyedülállók élete reménytelen magányosságra van ítélve? A legkevésbé sem. Először is, feledkezzünk meg a statisztikákról, hiszen egyedül Isten dönti el, hogy ki házasodik meg, és ki nem. Ha Isten terve számunkra a házasság, akkor előbb vagy utóbb meg fogunk házasodni.

Ami pedig még fontosabb, biztosak lehetünk benne, hogy akár megházasodunk akár nem, Isten nem magányos életre hívott el bennünket. Ő úgy alkotott meg minket, hogy közösségben éljünk, egy hívők alkotta családban, s az életünkben végzett munkájának célja: „*Isten hazahozza az elhagyottakat*”. (Zsolt 68,7a) Az igazi kérdés tehát nem az, hogy végül egyedülállók maradunk-e, hanem, hogy készek vagyunk-e a házasság helyett más kapcsolatokat elfogadni Isten kezéből.

Megbízol Istenben?

Az, hogy bízunk Isten gondviselésében, természetesen nem azt jelenti, hogy soha nem fogjuk magányosnak érezni magunkat. Mint ahogy van kimondottan házasságra jellemző magányosság – tulajdonképpen a legmagányosabb emberek, akiket ismerek nem egyedülállók, hanem, akik rossz házasságban élnek –, a magányosságnak megvannak az egyedülállóságban megjelenő formái is:

- Amit egy fiatal, egyedülálló nő érez a barátnői körében, akik folyton az esküvői terveikről beszélgetnek.
- Amit egy harmincas éveiben levő egyedülálló érez, amikor családi állapotában mérik le az érettségét.
- Amit a negyvenes éveikben levők éreznek, amikor mások tévesen valamilyen összefüggést vélnek felfedezni egyedülállóságuk és szexuális beállítottságuk között.

Egyedülállóként magányosságunkat még az is felerősíti, ha látjuk (vagy csak elképzeljük), hogy mások a házasság örömeit élvezik. Az Istenben való bizalom mindezen fájdalmak közepette nem arról szól, hogy kitartóbban keresünk társat, vagy esetleg türelemért imádkozunk. Inkább arról szól, hogy még inkább Krisztusra támaszkodunk, és eközben megtaláljuk a vele való egység minden áldását, s ez az egység bármely földi házasságnál mélyebb, örömtelibb.

Ezért is kezdődik a nem kívánt egyedülállóság fájdalmaiból való felszabadulás azzal a kérdéssel, hogy bízol-e Istenben. Mindaddig nem fogunk megbízni benne, amíg nem hisszük, hogy Ő jól irányítja személyes életünk minden részletét – beleértve családi állapotunkat is. Ha most egyedülállók vagyunk, akkor jelenleg ez Isten jó akarata ránk nézve.

*Az egyedülállóság rávilágít arra,
amire a házasság képtelen*

Ahogy megnyugszunk Krisztusban és bízunk Isten jóságában, az egyedülállóság magánya egy lehetőséggé formálódik át, hogy Krisztus testét építsük. Más szavakkal, nem egyedülállóságunk ellenére, hanem egyedülállóságunknál fogva szolgálhatunk Istennek, és dicsóíthatjuk Őt.

Ha bízunk Isten jó tervében, bebizonyíthatjuk magunknak és a körülöttünk élőknek, hogy az egyedülállók nem kell sajnálni. Ha Krisztusban maradunk, már nem úgy fogjuk látni ezt a helyzetet, mint egy megoldásra váró problémát. Mivel a mennyben Krisztus és az egyház házasságán kívül nem lesz más házasság (Mt 22,30; Jel 19,7), az egyedülállók Isten különösképpen felhasználja, hogy bemutassák a menny előképét.

Ez az, amiért az egyedülállóság valójában nem a reményvesztettség, hanem a remény szimbóluma. Az által, ahogy viszonyulunk egyedülállóságunkhoz, bemutathatjuk ezt a reményt a házasságban élő testvéreinknek, valamint Krisztus könnyőretekességét azoknak, akik magányosnak érzik magukat.

Egy nagyobb család tagja

Családot alapító barátainkat szemlélve nem kell, hogy valamitől megfosztottnak, vagy valamiből kirekesztettnak érezzük magunkat, mivel az újszövetség korában – a mi korunkban – az Igében nem az apa, anya és a három gyerek alkotta család kap hangsúlyt, hanem a gyülekezeti család. Ha a biblikus prioritás felcserélődik, az inkább hátráltatja, mint elősegíti Isten népének a növekedését.

Persze törekednünk kell, hogy fenntartsuk az apából, anyából és gyerekekből álló család fontosságát, de ne csináljunk belőle bálványt. Ha fontolóra vesszük, amit az apostolok hangsúlyoztak, akkor láthatjuk, hogy a fókusz sokkal inkább a missziós parancson, a személyes szentségen és a gyülekezeti család növekedésén van. Ez az a család, amelyből egyetlen keresztyén sem lehet kirekesztve.

Kiváltságos elhívás

Ha mi egyedülállók megmaradunk Krisztusban, gyakran legnagyobb meglepetésünkre rá kell döbennünk, hogy ezzel a helyzettel páratlan áldások járnak együtt. Tisztán gyakorlati szinten maradván, több kontrollal rendelkezünk az időnk felett, mint házas barátaink. (Hangsúlyozom, hogy „több kontroll” az időnk felett, a helyett a téves nézet helyett, miszerint nekünk, egyedülállók alapjában véve

„több időnk” van.) Valamint az egyedülállók sokkal könnyebben tervezhetnek kedvük szerint társas tevékenységeket, nyaralásokat és szolgálatokat a gyülekezetben vagy a kívülállók felé. Azzal tudják bátorítani egymást és dicsőíteni Istent, ha felismerik, készségesen megragadják, és jóra használják fel egyedi áldásaikat.

Az egyedülállósággal járó legnagyobb kiváltság a tanítványságra és Jézus szolgálatára való fokozott lehetőség. Isten jobban használja ezt, mint bármi mást – beleértve a házasságot is –, hogy orvosolja a magányosságot. Elégedettséget tapasztalhatunk meg, ha élünk ezekkel a különleges lehetőségekkel, melyeket házasságban élő férfi- és nőtestvéreink teljesen nem is ismerhetnek. Ha tehát készek vagyunk rá – és ha bízunk Istenben –, biztosan megtapasztaljuk az egyedülállóság értékét és előnyeit.

Ahogy ezt tesszük, elkezdjük értékelni az életünket – nem egyedülállóságunk ellenére, hanem pont azért. Nők, akiknek ritkán vagy soha nem is udvaroltak, illetve férfiak, akiknek udvarlási szándékát visszautasították (egyszer vagy többször), gyakran megkérdőjelezzik értékességüket. Ilyenkor jön Krisztus, nem azért, hogy felélessze az önbecsülésüket, hanem, hogy odavezesse őket önmagához, hogy Ő legyen az értékük. Ahogy elkezdjük Krisztust értékesnek tartani, a saját értékünk egyre világosabbá válik, és ahogy ez megtörténik, rájövünk, hogy már nem is a családi állapotunk alapján ítéljük meg önmagunkat és jólétünket.

Az egyedülállóság nem csak a második legjobb. Épp ellenkezőleg, ez egy kiváltságos elhívás páratlan áldásokkal, amelyek azért vannak, hogy élvezük őket és másoknak is juttassunk belőlük. Készek vagyunk-e megragadni az áldásokat annak ellenére, hogy Isten nem, vagy még nem hívott el minket házasságra? Ez az igazi kérdés. Azok, akik igennel felelnek, nem fognak csalódnani.

Fordította: Szőlősiné Nagy Kincső Galatea
<https://www.desiringgod.org/articles/single-is-never-second-best>

” Akár megházasodunk akár nem, Isten nem magányos életre hívott el bennünket.

” Az egyedülállósággal járó legnagyobb kiváltság a tanítványságra és Jézus szolgálatára való fokozott lehetőség.

A küldetés nem a házasság

GREG MORSE

„R osszul tudod” – javítottam ki egyik barátomat. „Mert én igenis hiszek a purgatórium létezésében: keresztyén egyedülállóságnak hívják!”

Még ha úgy gondoltam volna, hogy csak tréfálok, zaklatott nevetésem úgyszólván elárult volna. Valóban komolyan gondoltam, hogy az egyedüllét egyfajta purgatórium. Véleményem szerint senki nem önként választja; s ha valaki oda kerül, azért imádkozik, hogy mihamarabb kikerülhessen belőle; s keresztyének, akik kimenekültek ebből a helyzetből, állandóan emlékeztetnek, hogy ez a javadat szolgálja.

Eddig a pontig az egyedüllét egy csendes küzdelem volt a számomra. Minden át nem élt házassági szeretet utáni vágyat háttérbe szorítottam, hisz ahogyan másokat is gyakran emlékeztettem: Jézus mindenre elegendő.

Ám titokban kezdtem belefáradni az örökös „felesleges harmadik” szerepébe. Befáradtam az egyedül eltöltött péntek estékbe. Befáradtam, hogy egyik barátom a másik után hagyja el anyját és apját, és persze engem, hogy egyesüljön a párjával. Befáradtam az érzésbe, hogy mellőzve vagyok – még a gyülekezetben is. És befáradtam újra és újra hallani azt a célzott (de ugyanakkor helyes) intést, buzdítást, mely szerint egyedül az Úrban lehetünk

elégedettek –, főként azoktól, akik aztán hazamentek a házastársukhoz és a gyerekeikhez.

Így az elkövetkező éveket azzal töltöttem, hogy kerestem „őt”: a jó feleséget (Péld 18,22), a liliomot a tövisek közt (Én 2,2), a derék asszonyt, akinek értéke sokkal drágább az igazgyöngynél (Péld 31,10). Azért éltem, hogy megtaláljam őt. Az arctalan „ő” volt a jutalmam, az elrejtett kincsem, szívem alfája és ómegája.

És ahogyan C. S. Lewis figyelmeztetett, a házassági szeretet lett a démonom, mert isteníteni kezdtem az akkor még nem ismert másik felemet. Ám mivel Isten megtagadta tőlem Évát, én, Ádámmal ellentétben, kijelenttem, hogy a dolgok igenis nem jók. Évekig ültem a kegyes purgatóriumomban összezavarodva, egyedül és vétkesen. Miért nem voltam elégedettebb egyedül Krisztusban?

A küldetés

Aztán egy éjjel Isten szembesített engem helyzettemmel...

Megtanított valami annyira egyszerűt és mégis forradalmi számomra: nem a házasság volt a küldetésem. Nem ő, a vágyott társ volt, minden dicsfényével, lélegzetvételem oka. Az életem küldetése az volt, hogy Istenért éljek és nem egy házastársért. Egy a házasságnál nagyobb küldetésre hívott el az Úr.

1. *Lelkeket menteni.* Egy sikertelen udvarlás soha nem törhet le minket annyira, mint az elveszettek halála. A Nagy Küldetés nem magányos lelkekkel, hanem elveszett lelkekkel való törődést jelent:

„Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”
(Mt 28,18-20)

Van egy dicsőséges elhívásunk, melytől az egyedülállóság nem foszthat meg. Agglegény Baggins (*Zsákos Frodo és Zsákos Bilbo – A Gyűrűk Ura c. trilógiából – a ford.*), egy küldetés vár rád! Sötétség mindenütt, az igazság ellenségei gyarapodnak, és lelkek süllyednek csendesen a pokolba nap mint nap. Isten célja az, hogy a nemzetek osztozzanak a „véren-megvett gyermek” néven, és ez felülmúlja azt a küldetést, hogy szerezzünk magunk mellé valakit, aki osztozik a családnevünkön.

Ugyanakkor ironikus, hogy miközben az Ő küldetésében járunk, Jézus azt ígéri, hogy Ő törődni fog a mi magányos lelkünkkel: *„...és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”*

2. *Krisztus menyasszonyát szolgálni.* Jézus meghalt, hogy menyasszonyát feddhetetlenné tegye. (Ef 5,25-27)

Mi pedig törekszünk, hogy megszépítsük az egyházat, hisz annak szentségét Krisztus az Ő vére által szerezte meg. Ahhoz, hogy eljussunk erre a felnőttkorúságra, csapatmunkára van szükség. (Ef 4,11-16) Szeretettel hirdetjük az igazságot, hogy felépítsük, és kegyelmi ajándékainkat használjuk, hogy megerősítsük az egyházat; valamint mennyei szeretetet tanúsítunk egymás iránt.

3. *Istent imádni és Benne örvendezni.* Soha nem mondhatjuk őszintén egy másik bűnösnek, hogy „Teljessé teszel engem!” Nem képes rá. Soha nem is lesz képes.

Az elérhetetlen „ő” nem az arannyal teli edény a szivárvány végén, és nem Óz a sárgaköves út végén. Isten sokkal nagyobb szeretetre és örömmre alkotott minket, minthogy egy halandó ember körül forogjunk. Önmagának alkotott minket. Valójában az

emberiség nem azért teremtett, hogy önmagával házasodjon, hanem az őt alkotó Istennel. Jelenlétében teljes az öröm, jobbán örökké tart a gyönyörűség (Zsolt 16,11).

Mindaz, ami egy házastársban szeretetreméltó, csupán visszhangja az Úr kedvességének: egy feleség szépsége erőtlén az Ő szépségéhez képest, egy férj szeretete és gondoskodása csupán halvány mása az eljövendő valóságnak.

Az Úr tesz teljessé minket.

Amikor nem a házasság a küldetés

Úgy találtam, hogy az élet működéképesebb, ha nem a házasságot tekintem küldetésemnek. S így az alábbi előnyöket fedeztem fel.

1. *Több megelégedettség az egyedülállóságban.* Az elégedettséget nem lehet elérni csupán ökolbe szorított kézzel, behunyt szemmel és azt suttozva, hogy „Jézus elegendő, Jézus elegendő”. Ahelyett, hogy otthon ülve próbálnám kirángatni magamat a magányérzetből, felkeltem és küldetésbe mentem. Megragadtam a lehetőséget, s hitetlenekkel ebédeltem, keresztyén testvérekkel töltöttem az időt, növekedtem az igeismeretben, s hirdettem az Igét az egyetemisták körében.

A céltalanság táplálja a magányt, és az egyedülállóságot elviselhetetlenné teszi. Így hát egyre több időt töltöttem olyan teendőkkel, melyre Isten hívott el. Amivel mi, egyedülállók, leginkább összetévesztjük a házasság utáni sóhajtozást, az véleményem szerint nem más, mint egy elvesztegetett élet lelki gyomorrontása. Jézusnak van tápláléka a mi éhező lelkünk számára, amivel lehet, hogy jelenleg nem élünk: Isten akaratát cselekedni azáltal, hogy munkálkodunk az Ő aratásában (Jn 4,31-38).

2. *Több ésszerűség az udvarlásban.* Amikor küldetésben vagy, egy társ, aki szintén küldetésben van, vonzóbbá válik. Szépség és báj, anyagiak és atlétikai erő, mind-mind egyre lényegtelenebbé válnak, hisz küldetésben vagy. Vajon nem válik-e jelentéktelenné a tény, hogy a feleséged bálkirálynő volt, amikor úrrá lesz rajtad a szomorúság egy testvéred miatt, aki elfordult az Úrtól? Vajon nem válik-e lényegtelenné, hogy a férjed góllövő bajnok, amikor arra lenne szükséged, hogy leüljön és szeretettel fegyelmezze a gyermekeiteket?

Egy udvarlás a küldetésbe állók számát gyarapíthatja egy olyan emberrel, aki veled együtt vesz

részt a pokol kapuinak megtámadásában. Keress valakit, aki az Úr dolgaiban megállíthatatlannak bizonyul!

3. *Több öröm az életben.* Pál emlékeztet minket, hogy „az élet Krisztus, és a meghalás nyereség”. (Fil 1,21) Az élet nem a megházasodás. Az élet nem gyermekek nevelése. Az élet nem megtalálni a nagy Ő-t. Az élet Jézus Krisztus. A Filippi 1,23-ban Pál két gondolat között órlódott: folytatni a küldetést (élni), vagy Krisztussal lenni (meghalni).

A küldetés nem purgatórium, ahonnan menekülni kell, hanem egy hősies kaland, melynek részesei lehetünk. S megérkezni ebből az utazásból nyereség, hisz ez hozza el számunkra, hogy szemtől szemben állhassunk Jézussal.

Keljetek fel, Istenünk egyedülálló!

Egyedülállók, Isten látja a szenvedéseiteket, Ő ismeri magányotokat. (Zsid 4,15) Ő olyan magányt élt át, amit el sem tudtok képzelni. (Mt 27,46; Zsolt 22,1) Ő tudja szükségéteket, még mielőtt kérnétek azok betöltését Tőle. (Mt 6,8) Ő tudja fejetek hajszálainak számát, gyengéden felajánlja közelségét és minden terheteket az Ő atyai vállára veszi. (Mt 10,30; 1Pt 5,6-7) Istennek gondja van a te magányos lelkedre!

Vannak lelkek, akiket megnyerhetünk Istennek, s vannak a sötétség erői, amikkel harcolnunk kell (bennünk, és a világban is). Miközben Isten törődik a mi magányos lelkünkkel, igyekeznünk kell egy nagyobb cél felé. A házasság kérdésénél is fontosabb, hogy újra és újra felfedezzük a keresztyén küldetés szépségét és sürgősségét.

A tündérmesék befejezésének és a hercegek érkezésének még nincs itt az ideje. Azonban nem kell lemondanunk a házasság utáni őszinte vágyódásunkról, mivel akár házasság, akár egyedülállók vagyunk, egyikünk sem tapasztalta még meg azt a menyegzőt, melyre minden házasság mutat. Énekeljük együtt William Merrill-lel:

*„Kelj fel, te egyedülvalója az Úrnak!
Örülve kevesebb ajándéknak,
Add szíved, lelked, elméd és erőd,
Add szolgálatodat a Királyok Királyának!”*

Fordította: Barta Viktória

<https://www.desiringgod.org/articles/marriage-is-not-the-mission>

A szex

és az egyedülálló személy

JOHN PIPER

Ha a Biblia egy kérdésről kitartó gyakorisággal és sürgősséggel beszél, és ha ez a kérdés a mai világban egyike a legerősebb természeti erőknek, akkor Isten szolgálói előbb vagy utóbb kötelesek kijelenteni Isten akaratát arra a kérdésre vonatkozóan. A házasság nélkül élő személy szexuális élete nagyon fontos Isten számára. Még ti is, akik nem bíztátok rá magatokat Krisztusra, hogy üdvözítsen titeket, és nem szeretitek Istent, még ti is kötelesek vagytok engedelmeskedni annak, amit szexuális vágyaitokkal kapcsolatban mond. Habár ti lázadtok az ellen, hogy az Ő tulajdonai legyetek, mégis Istené vagytok. Ő alkotott titeket és abszolút joga van arra, hogy megmondja, mi az, ami jó nektek. Elküldte Jézus Krisztust a világba azért, hogy erőt vegyen a lázadásotokon, és hogy békét hozzon az Ő keresztyének vére által. És az én imám kezdettől fogva arra irányul, hogy elfordulhassatok lázadásotoktól, hitelenségetektől és engedetlenségetektől, továbbá, hogy bizalmatokat Krisztusba helyezzék, hogy bocsánatot nyerjete, és hogy Isten dicsőségére éljete.

Testetek nem a sajátotok

„Avagy nem tudjátok, hogy a ti testetek a benetek lakozó Szentlélek temploma, amelyet Istentől kaptatok? Nem a magatokéi vagytok; áron vétettetek meg. Azért dicsőítétek Istent a ti testetekben.” (1Kor 6,19-20)

Oh, milyen megbotránkoztató szavak ezek a mi lázadó emberi természetünk számára. A test, amelyben lakozol, nem a tiéd, hogy egyszerűen azt tedd vele, ami neked tetszik. Isten megvásárolta a tested a bűn átkától az által, hogy saját Fiát adta érte, és most a testednek egy mindent felölelő célt kellene szolgálnia: „Dicsőítsd Istent a te testedben.” Amint azt Pál mondta a Róm 6,12-14-ben:

„Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben, ne engedjete kívánságainak! Ne adjátok oda tagjaitokat a gonoszság fegyvereiként a bűnnek, hanem adjátok oda magatokat Istennek, mint akik a halálból életre keltetek, és adjátok tagjaitokat az igazság fegyvereiként Istennek! Mert a bűn többé nem uralkodik rajtatok, mert nem a törvény alatt, hanem a kegyelem alatt vagytok.”

Isten törődik azzal, hogy mit teszel a testeddel. Ő teremtette, Ő vette meg, Ő a tulajdonosa, benne lakozik, és amit mi teszünk vele, az szemlélteti a világ számára azt, hogy ki a mi Urunk. Ha itt ezzel az általános figyelmeztetéssel befejezném, akkor lelkiismeretünk bizonyos esetekben adna nekünk némi iránymutatást, mondjuk abban, hogy vajon dohányozzunk-e, italozunk-e vagy használunk-e drogokat. Vagy abban, hogy zabáljunk-e mértéktelenül, végezzünk-e testmozgást, csak nagyon keveset aludjunk-e, bocsátkozzunk-e házasságon kívüli szexuális kapcsolatokba, maszturbáljunk-e, viseljünk-e csábító öltözetet; vagy más dolgok kapcsán, amelyek a test helytelen használatát vagy az azzal való visszaélést jelentik. De az, amit a mi lelkiismeretünk jóváhagy, avagy elutasít, nem mindig jelent megfelelő vezetést abban a tekintetben, hogy mit hagy jóvá Isten. Emiatt a Biblia túlmege azon az általános figyelmeztetésen, hogy „Dicsőítsd Istent a te testedben,” és egy pontosabb iránymutatást ad, különösen a szexuális vágyak kérdésében. Így én is arra törekszem, hogy pontosabb és határozottabb legyek.

Miért találta fel Isten a szexuális vágyakozást?

Mielőtt megpróbálom megválaszolni ezt a kérdést az Írásból, hadd határozzam meg a szexuális vágyakozás fogalmát. Mindenekelőtt nem értem bele ebbe a homoszexuális vágyakat. A homoszexualitás gyakorlása bűn; ellentétben áll Isten kijelentett akaratával. A homoszexuális kívánságok, sok másfajta kívánsághoz hasonlóan természetellenesek, és azoknak, akiknek ilyen kívánságaik vannak, kérniük kell ima által, a testvériség által és keresztyén tanácsadás által, hogy ezek változzanak meg. Ez nem könnyű, de lehetséges.

Amikor felteszem a kérdést, hogy miért teremtette meg Isten a szexuális vágyakozást, arra a szexuális ingerkeltés és bizalmas szerelmi viszony iránti heves vágyakozásra gondolok, amely a serdülőkor elején kezdődik és folytatódik – némelyeknek úgy tűnik – a végtelenségig, de sokak számára lehiggad, és egy kevésbé ösztönös vágyakozássá érik, amely mindemellett nem kevésbé valós kívánság a személyes és belső szerelmi viszony iránt. Elismerem, hogy a szexuális vágyakozás ezen évei során sok ember van, akiknek nagyon erőteljesek, és vannak olyan emberek, akiknek nagyon mérsékeltek a szexuális vágyakozásai. Nem azt értem ez alatt, hogy bárkit úgy kezeljünk ebben a folyamatban, mint aki jobb, avagy rosszabb, mint a másik. Amikor azokról beszélek, akiknek szexuális kívánságai vannak, akkor

az embereknek arra a döntő többségére utalok, akiknek korai kamaszkoruktól kezdve ilyen vagy olyan módon foglalkozniuk kell Isten adta szexuális étvágyukkal.

Nos, miért alkotta meg azt Isten? Hadd adjak erre egy rövid választ és egy terjedelmesebb választ. A rövid válasz az 1Móz 1,27-28-ból következik:

„Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére; Isten a maga képére és hasonlóságára teremtette: férfivá és asszonnyá teremtette őket. Megáldotta őket Isten, és ezt mondta nekik: Szaporodjatok és sokasodjatok, töltsétek be a földet, és hajtsátok uralmatok alá.”

Mivel a szexuális vágy végeredményben a nemi érintkezésben történő beteljesülésre irányul, és a nemi érintkezés az az eszköz, ami a férfinak és a nőnek rendelkezésére áll a szaporodáshoz és a föld betöltéséhez, ennél fogva én arra következtetek, hogy az egyik oka annak, hogy Isten szexuális vágyakkal teremtett meg minket az az, hogy gondoskodjon arról, hogy az emberiség valóban betöltsen a földet emberekkel. És némely ember számára a gyermeknemzés az egyetlen indok arra, hogy szexuális vágyai kielégítését keresse. Pál apostolnak egészen más nézete volt erről.

Egy második válasz arra a kérdésre, hogy miért teremtette meg Isten a szexuális vágyakozást, az 1Tim 4,1-5-ben található.

„A Lélek pedig világosan mondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, mert hitető lelkekre és ördögök tanításaira figyelnek hazug beszédűek képmutatása által, akik meg vannak bélyegezve saját lelkiismeretükben, akik ellenzik a házasságot és bizonyos ételek élvezését, amelyeket Isten azért teremtett, hogy a hívők, és akik megismerték az igazságot, hálaadással részesedjenek belőlük. Mert Isten minden teremtménye jó, és semmi sem elvetendő, ha hálaadással élnek vele, mert megszenteltetik Isten igéje és a könyörgés által.”

Ebben a szövegrészben Pál próbál segíteni Timóteusnak abban, hogy megtudja, mit mondjon akkor, amikor hamis tanítók azt tanítják, hogy a sze-

xuális étvágy kielégítését a házasságban, valamint az élelem utáni vágy kielégítését annyira le kell csökkenteni, amennyire lehetséges. Ez azt jelenti, hogy teljes egészében tartózkodni kell a házasságtól és kerülni kell a szükségtelen ételeket. Itt nem véletlenül említi együtt Pál a házasságot és az étkezést, majd kezeli azokat egyetlen kérdésként. Mert a vitatott kérdés, amiről valójában szó van, az a testi élvezet, a szükségtelen testi élvezet, akár szexuális ingerléssel, akár élelem fogyasztásával történjék. A hamis tanítók azt mondták: „Szorítsátok vissza a testi élvezeteiket arra a legkisebb szintre, amely még lehetővé teszi számotokra, hogy éljeteztek.” Pál válasza erre az aszkétikus tanításra nagyon világos a 4. és 5. versekben:

„Mert Isten minden teremtménye jó, és semmi sem elvetendő, ha hálaadással élnek vele, mert megszenteltetik Isten igéje és a könyörgés által.”

Miért teremtette Isten a szexuális vágyat és a nemi érintkezést? Miért teremtette Isten az éhséget és az élelmet? A 3. vers nagyon egyenes és lényegre törő választ ad erre: „Isten azért teremtette (ezeket a dolgokat), hogy hálaadással részesüljenek belőlük azok, akik hisznek és megismerték az igazságot.” Az élet minden szükségtelen, értelmetlen kívánságát és élvezetét (és ezrével vannak ilyenek) Isten teremtette azért, hogy alkalmat adjanak a hálaadásra Isten felé azok részéről, akik hisznek és megismerték az igazságot. Annak oka, hogy Isten megteremtette a szexuális vágyakozást és a nemi érintkezést, nem pusztán az, hogy betöltsen a földet emberekkel, hanem az is, hogy adjon egy páratlan és csodálatos alkalmat arra, hogy köszönetét felküldhesse hozzá két olyan szív, amely telve van hálával Isten ajándéka, a szexualitás iránt.

Ne hagyjuk megteveszteni magunkat a világ által. Ezt az ajándékot a hívőknek szánták és senki másnak. Figyeljük meg a 3. verset: „Isten azért teremtette meg ezeket a dolgokat, hogy hálaadással részesüljenek belőlük azok, akik hisznek.” Már a szándék szerint is az csak a hívők számára létezik, mert úgy lett megtervezve, hogy alkalom legyen a hálaadásra. De azok, akik nem „ismerik az igazságot” – nevezetesen azt, hogy Isten minden jó ajándék forrása és méltó a dicsőítésre és a hálaadásra – azok, akik elnyomják ezt az igazságot (Róm 1,18.25), és nem bíznak Istenben, nem tudják szexuális vágyaikat Isten szándékának megfelelően kielégíteni. Mindenfajta szexuális

magatartásuk bűn, mert az nem az Istenben való hitből fakad (Róm 14,23) és nem vezet Isten iránti hálaadáshoz.

A szexuális öröm jogosan csak a hívők osztályrésze. Mindenki más tolvaj és rabló. Soha ne engedjétek, hogy a világ megtévesszen titeket egy olyan gondolkodás által, miszerint mi, keresztyének megpróbáljuk kölcsön venni és megtisztítani a világ gyönyörének és élvezetének egy meghatározott mennyiségét. Isten a szexuális gyönyört és élvezetet egyedül az Ő alattvalóinak teremtette, a világ pedig fellázadt ellene és ellopta ajándékait, megrontotta azokat, lealacsonyította őket és a pusztulás fegyvereivé változtatta, és csak nevet azokon, akik hűségesek maradtak a Királyhoz és szavával összhangban használják ajándékait. De mi nem leszünk megtévesztve. Az ajándék a miénk, és mi megfogjuk azt szentelni, azaz tisztán fogjuk megőrizni, amint azt Pál az 5. versben mondja: „Isten igéje és a könyörgés által”.

Mivel hisszük, hogy Isten tervezte meg a szexuális vágyakozást, és hogy Ő azt jó célból adta nekünk (másként nem adnánk hálát érte), ebből mi azt az ésszerű következtetést vonjuk le, hogy Isten tudja, hogyan lehet legjobban felhasználni ezt a vágyakozást, és ebben az Ő szava tévedhetetlen vezető a maximális szexuális beteljesüléshez. Azt mondtam, ez egy ésszerű következtetés. Ez csak akkor van így, ha valóban bízol Istenben. A világ halálra fogja röhögni magát attól a gondolattól, hogy a Biblia korlátai között kell maradni a legmagasabb színvonalú nemiséghez. De ha mi hisszük azt, hogy Isten jó, és hogy Krisztusban Ő megbocsátotta minden bűnünket, akkor azt is el kell hinnünk, hogy szexuális ügyek tekintetében az Ő iránymutató szava fogja elhozni számunkra a lehető legnagyobb beteljesülést, még akkor is, ha ez teljes önmegtartóztatást jelent.

Miért lett a szexuális beteljesülés kizárólag a házasságra korlátozva?

Az a görög szó, amelyből mi a „pornográfia” szót nyerjük, a porneia. Az Újszövetségben a porneia szót „paráznaságnak”, „bujaságnak”, vagy „erkölcstelen-

ségnek” fordítják. Általában (habár nem mindig) ez a nem házas emberek szabados szexuális gyakorlata utal. A Mt 15,19-ben Jézus ezt mondja: „Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok.” Itt egymás mellett áll a házasságtöréssel, amely a házasságban a szexuális hűtlenséget jellemző bűn, a paráznaság pedig az ennél általánosabb szó, amely a tiltott szexuális kapcsolatokat foglalja magában azon személyek számára, akik nem házasok.

Az Újszövetség az Ószövetséghez hasonlóan bűnként ítéli el a paráznaságot, vagyis a házasságon kívüli nemi érintkezést. A Gal 5,19-ben Pál a test cselekedetei közé sorolja. A 2Kor 12,21-ben késznek mutatkozik megsiratni azokat, akik nem bánták meg ezt a bűnt. Az Ef 5,3-ban azt mondja, hogy a paráznaságnak soha nem kellene szóba jönnie keresztyének között. A Kol 3,5-ben a paráznaság az első azon dolgok felsorolásában, amelyek meg kellene öldökölnünk magunkban. A Jel 9,21-ben pedig azt együtt sorolják fel a gyilkossággal, varázslással és a lopással, mint olyan dolgokkal, amelyek vonatkozásában egy megkeményedett személy nem fog megtérni.

Az 1Kor 7,2-ben Pál azt mondja: „Az erkölcstelenségre való kísértés (azaz paráznaság) miatt minden férfinak saját felesége legyen és minden asszonynak saját férje.”

Aztán a 8. és 9. versekben folytatja: „A nem házasoknak (férfiaknak és asszonyoknak) és az özvegyeknek pedig azt mondom, hogy jó nekik, ha úgy maradnak, mint én is, egyedülállónak. De ha magukat meg nem tartóztathatják, házasodjanak meg, mert jobb házasságban élni, mint szenvedélyben égni.”

A lényeg, amire rá akarok mutatni ezeknek a verseknek a kapcsán az az, hogy az Írás alapján minden nemi érintkezés a házasság előtt erkölcstelen. Sok olyan emberközpontú erkölcstanító van manapság, aki elismeri, hogy a válogatás nélküli szexuális kapcsolatok rosszak, de akik a mellett érvelnek, hogy amikor egy pár el van jegyezve vagy elmélyült barátságban van, akkor a dolgok különböznek ettől, és a szexuális kapcsolat a szerelem egy helyénvaló kifejeződése. De a bibliai nézőpontot nem lehet úgy

” *A test, amelyben lakozol, nem a tiéd, hogy egyszerűen azt tedd vele, ami neked tetszik*

” *A szexuális öröm jogosan csak a hívők osztályrésze. Mindenki más tolvaj és rabló.*

kiforgatni, hogy magába foglalja ezt az engedményt. Pál tekintetbe veszi azt a lehetőséget, hogy egy pár szenvedélyben éghet egymás iránt, és az ő egyedüli és egyetlen felmentését az önmegtartóztatás alól a házasság jelenti. „Ha magukat meg nem tudják tartóztatni, akkor házasodjanak meg!” Isten nemcsak megteremtette a szexuális vágyakozást, de megteremtette a tökéletes helyet is annak kielégítésére, a házasságot. És minden kísérlet arra, hogy megváltoztassuk az Ő elrendezését nemcsak erkölcstelen Isten előtt, de rombolóan hat a személyes kapcsolatokra és az egyéni beteljesedésre is.

Ez felveti a következő kérdést:

Miért parancsolta azt Isten, hogy szexuális vágyainkat csak a házasságban elégíthessük ki? Legjobb tudásom szerint Isten nem ad nekünk közvetlen választ erre a kérdésre az Ő szavában és nincs is erre kötelezve. Néha Isten ránk hagyja, hogy a rendelkezéseiben rejlő bölcsességet tapasztalás által fedezzük fel. Azok, akik nem engedelmessé válnak neked, tragédia által fedezik fel azt. Azok, akik engedelmessé válnak, türelem és öröm által. A módszer, ahogyan én megpróbáltam megérteni Isten bölcsességét és szeretetét abban, hogy a házasságra korlátozza a nemi érintkezést, az volt, hogy megkérdeztem: „Mi az, ami megkülönbözteti a házasságot minden más heteroszexuális kapcsolattól?” A bibliai válasz erre a kérdésre az, hogy a házasságot más kapcsolattól annak állandósága különbözteti meg. A házasság egy olyan kötelezettség, ami egész életre szól, csak a halál választ el tőle minket. Az 1Kor 7,39 azt mondja: „Az asszonyt törvény köti, amíg a férje él, de ha a férje meghal, szabadon férjhez mehet, akihez akar, de csak az Úrban.”

Nincs másik olyan kapcsolat egy férfi és egy nő között, amely ilyenfajta végleges elköteleződést kívánna meg. Következésképpen a házasságban Isten egy egyedülálló, szilárd és tartós kapcsolatot tervezett meg szerelmünk legbensőségesebb kifejezése számára. A tapasztalat megerősíti, hogy valami jó és gyönyörűség vesz el a házasságon belüli szexuális kapcsolatunk meghittségéből, ha odaajándékozunk magunkat ezen az egyesülésen kívül. Isten meg tudja bocsátani ezt a bűnt, de a sebhelyet nem távolítja el.

A közönség soha nem lesz ugyanolyan. Van egy kifejezhetetlen mélysége a házassági egyesülésnek, amikor egy férj és egy feleség egymás mellett fekszenek tökéletes békében és szabadságban, és azt mondják: „Amit épp most adtam neked, azt soha nem adtam másnak.” Azoknak mondom, akik számára ez még nem túl késő: Ne dobjátok ezt el magatoktól.

Hasznosnak találom, hogy felhasználjam Jézus szavait az összehasonlítás végett, a Mt 7,6-ban: „Ne dobjátok gyöngyeiteket a disznók elé.” Lehetséges meghamisítani az igazságot az által, hogy rossz szándékkal szétosztogatjuk. Vannak olyan igazságok, amelyek túlzottan értékesek ahhoz, hogy ellenséges, világias környezetben vitassuk meg őket. Ez a helyzet a mi testünkkel is. Senki sem osztogatja testi vonzalmát megkülönböztetés nélkül. Nem rázsol kezet minden emberrel, akinek bólintasz. Nem ölelsz

meg minden embert, akivel kezet rázol. Nem csókolysz meg minden embert, akit megölelsz. Amellett szeretnék tanúskodni, hogy létezik egy nagy értékű gyöngyszem, az érzelmi, szellemi, fizikai bensőséges viszony egy olyan gyöngyszeme, amelyet csak egyetlen tartályban tudunk elhelyezni anélkül, hogy beszennyeznénk és tönkretennénk, ez pedig a házasság erős, állandó bársonnyal szegélyezett ékszerdoboz. A különleges, bizalmas személyes szexuális beteljesülés a házasság végleges állandóságában azok számára, akik tisztán megőrizték magukat, az egyik legjobb magyarázat arra, miért korlátozta Isten a szexuális vágyak kielégítését a házasságra.

Mindezeket alkalmazni egy egyedülálló személy vonatkozásában, akinek átlagos szexuális vágyai vannak, nem könnyű. Még akkor sem, ha egy személy megházasodik húszas éveinek elején, ezt megelőzően ugyanis egy évtizedig szembe találja magát a szexualitás nyomásával. És azok esetében, akik egyedülálló maradnak – akár saját választásuk alapján, akár nem –, a szexuális vágyak kezelésének kérdése sokkal tovább tart. Milyen segítséget tudunk nyújtani ezeknek az embereknek – akiknek a körébe én tizenhárom éves kortól kezdve belefoglalom mindenkit –, akik nem házasok, de vágyat éreznek a szexu-

” Dicsőítsétek Istent az által, hogy megőrzitek magatokat szabadnak a világ rabszolgájává tévő erőktől.

” A társadalmunkban nem tudsz elszökni a szexuális ingerlés elől, de visszautasíthatod, hogy keressed azt.

ális ingerkeltésre és kielégülésre? A leglényegesebb dolog számotokra, akik ebbe a csoportba tartoztok részemről az, hogy ti úgy dicsőítitek meg Istent a ti testetekben, hogy megőrzitek magatokat attól, hogy szolgává legyetek, kivéve Isten szolgálatát. A Róm 6,16-ban Pál ezt mondta: *„Nem tudjátok, hogy akinek odaadjátok magatokat szolgálai engedelmességre, annak engedelmességre kötelezett szolgálai vagytok: vagy a bűnnek a halálra, vagy az engedelmességnek igazságra?”*

Az 1Kor 6,12-ben pedig a büszke korinthusi szabadok ezt mondták: *„Minden dolog törvényes nekem”,* Pál viszont így válaszolt: *„De én nem leszek semminek a szolgálata alá vetve.”* Ennek a kis eszmecserének az a jelentése, hogy lehetséges a szabadság nevében rabszolgává lenni. Ez a helyzet a mai világban. A szexuális szabadság nevében olyan nemzet vagyunk, amely szexuális epekedésének lett rabszolgájává. Ha tudni akarod, milyen horogra van egy nemzet ráakadva, csak figyeld meg, mit használnak a média urai arra, hogy elnyerjék és megtartsák a figyelmünket. A szex mindent elad. Eladja a filmeket, autókat, bútorokat, ruhákat, szeszesitalokat, újságokat, cigarettákat és a sportfelszerelést. A szex azért adja el ezeket, mert mi olyan nemzet vagyunk, akik rabszolgái lettünk a második, harmadik és negyedik pillantásnak a képen lévő testtel kapcsolatban. De ez nem kell, hogy így legyen közöttetek, mert ti fel lettetek szabadítva a bűn alól, és most Isten rabszolgái lettetek. Következésképpen dicsőítsétek Istent az által, hogy megőrzitek magatokat szabadnak a világ rabszolgájává tévő erőktől.

Tíz tanács az egyedülállók részére

Tíz tanácsom van azon személyek részére, akik nem házasok, de kezelniük kell szexuális vágyakozásaikat. Ezek közül néhány a férfiak tájékoztatására irányul, mivel én első kézből a férfiak kísértéseit ismerem és nem a nőké. Néhányuk cselekvésre szólít, néhányuk pedig tiltás, de mindegyiknek az a kifejezett célja, és arra irányul, hogy segítsen neked megőrizni a szabadságodat bármilyen szolgálattal szemben, kivéve Istenét.

1. Ne törekedj szexuális kielégülésre maszturbáción keresztül – azaz saját magad ingerlése általi szexuális orgazmusra vagy tetőpontra!

Az önkielégítés nem oldja fel túl hosszú ideig a szexuális feszültséget, hajlamos arra, hogy szokássá váljék, vétkességet okoz és ellentmond a szexualitás Isten által adott elrendezésének. Testünk és vágya-

ink személyek szexuális egyesülésére lettek megtervezve és az önkielégítés ellentmond ennek a tervnek. De ami talán mindezeknél is rosszabb az az, hogy az önkielégítéshez elkerülhetetlenül társulnak, illetőleg arra módot adnak az elménkben levő szexuális képzelődések: olyanok, amelyeknek a valóságban nem adnánk helyet. Így aztán olyanokká leszünk, mint a farizeusok: jól megtisztítottak kívül, de belül telve romlottsággal és fajtalansággal.

2. Ne keress szexuális kielégülést az által, hogy testileg érintkezel egy másik személlyel, még akkor se, ha megálltok a szexuális együttlét előtt!

Mindenki tudja, hogy a bensőséges testi érintkezés az előjátéka és előkészítése a nemi érintkezésnek, következésképpen oda tartozik, ahová ez az esemény maga tartozik, nevezetesen a házassághoz. Ahol a végleges elköteleződés, amely a házasságot jellemzi, hiányzik, a simogatás személytelen mesterkedéssé válik. Ez a másik személy testét az önkielégítés eszközévé változtatja azért, hogy személyes fizikai izgalmat nyerjünk. Isten oly módon alkotott meg minket, hogy ha megpróbáljuk a fizikai érintkezés pillanatát a szerelem személyes, szellemi kifejeződésévé változtatni, nem leszünk képesek ezt megtenni a nélkül, hogy ígéretet ne tennénk hűségünkről. Szívünkben bele van rejtve abban a pillanatban ez a kijelentés: *Megérinthetsz engem, mert megígérted nekem, hogy soha nem hagysz el, és cserben sem hagysz soha. A tiéd lehetek, mert te én vagyok. Úgy lettünk megalkotva, hogy követeljük a véglegességet, amikor odaadjuk legbensőségesebb ajándékainkat. Ezek a házassághoz tartoznak.*

3. Kerüld a szükségtelen szexuális ingerlést!

Nem kell hozzá nagy ész, hogy tudjuk, van elég szexmozi és felnőtteknek való szexbolt ahhoz, hogy egy személyt felhergelve tartson napi huszonnégy órán keresztül. Arra, hogy felkeressük ezeket a mocskos helyeket, elég nagy a kísértés. De az igazi próbatétel az, mit teszel a szexuális ingerlés elfogadottabb, törvényesebb forrásaival. Korhatáros filmek, a Time magazin, az újság, televízió, háztartási boltok polcai, rockzenei szövegek. A társadalmunkban nem tudsz elszökni a szexuális ingerlés elől, de visszautasíthatod azt, hogy keressed azt. És gyakorta el tudod kerülni azt, amikor látod, hogy közeleg. Ez a nagy próbája annak, vajon rabszolgák vagyunk vagy szabadok: tudunk-e nemet mondani a testünkben lévő

rabszolgahajcsárnak, aki azt akarja, hogy folytassuk a nézelődést, és folytassuk a gerjedezt.

4. Amikor az ingerlés megtörténik, és a vágyak elkezdenek növekedni és fokozódni, hajts végre egy nagyon tudatos cselekvést: ruházd át azt Krisztusra!

Bárcsak sokkal korábban megtanultam volna ezt saját életemben. Miközben autózom, és némelyik óriás hirdetőtábla vagy plakát vágyat kelt elmémben valamilyen nem megengedett szexuális élvezet iránt, fogom ezt a kívánságot, és azt mondom: „Jézus, te vagy az én Uram és az én Istenem, és az én legnagyobb vágyam az, hogy megismerjelek, szereselek és engedelmeskedjem neked, így hát ezt a kívánságot átadom neked. Elveszem azt az Ellenféltől, megtisztítom és hozzád irányítom. Köszönöm, hogy megszabadítottál engem a bűn kötelékétől.” Meglepő és figyelemre méltó, milyen ellenőrzésre tehetünk szert vágyaink irányítása felett, ha igazán arra vágyunk, hogy megörvendeztessük Krisztust.

5. Imádkozz azért, hogy Isten adjon neked állandóan növekvő erőt ahhoz, hogy áhítozz arra, hogy megismerd és szeresd Őt, valamint minden másnál jobban engedelmeskedj neki!

Olvastam egyszer egy prédikációt, amelynek ez volt a címe: „Egy új vonzódás kizárólagos hatalma”. A lényege az volt, hogy nincs jobb módja annak, hogy legyőzzünk egy rossz kívánságot, mint kitaszítani azt egy új által. Foglaljuk imánkba, hogy segítségül hívjuk Istent azért, hogy alakítsa ki bennünk ezt az újfajta vágyakozást ön maga iránt.

6. Tisztítsd meg elmédet Isten szavának fürdőjében!

Jézus így imádkozott: „Szenteld meg őket az igazsággal: a te igéd igazság” (Jn 17,17). Semmi nincs, ami ahhoz hasonlóan megújítja elménket, és képessé teszi arra, hogy Isten útjai szerint értékelje a dolgokat, mint a rendszeres elmélkedés Isten szava felett. Az a személy, aki nem fegyverzi fel magát a Lélek kardjával (Ef 6,17), el fogja veszíteni a csatát, amely a testéért folyik.

7. Maradj elfoglalt és dolgoz, és amikor eljön a pihenés ideje válassz olyan dolgokat szabadidőd eltöltésére, amelyek tiszták, szeretetteljesek, kegyesek, kiválóak és dicséretre érdemesek (Fil 4,8)!

A tétlenség egy olyan világban, mint a miénk, csak bajt hoz. Sokkal nehezebb a szexuális kísértés-

nek megvetnie a lábát bennünk, amikor el vagyunk foglalva valamilyen hasznos feladattal.

8. Ne tölts túl sok időt egyedül!

Gyakran legyél együtt keresztyénekkal. Ne hagyjátok el összejöveiteket, hanem bátorítsátok egymást, ösztönözzétek egymást a szeretetre és a jó cselekedetekre. Beszéljétek meg harcaitokat és küzdelmeiteket megbízható barátaitokkal. Imádkozzátok egymásért, és tartsátok számon egymást.

9. Törekedj arra, hogy minden emberre – különösen az ellentétes neműekre – az örökkévalóság vonatkozásában gondold!

Nem könnyű álmodozni egy személyről, ha arra az örök kínzásra gondolsz, amelyet hamarosan elszenvedhet a pokolban hitetlensége miatt. Az sem könnyű, hogy képzeletben levetkőztess egy olyan személyt, akiről tudod, hogy örökre testvérnőd vagy testvéred lesz Krisztusban. Pál azt mondta a 2Kor 5,16-ban: „Mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint.” Mi mindenkit Isten örök távlatának nézőpontjából szemlélünk.

10. Határozd el, hogy először Isten országát és az Ő igazságát keresed, és Ő mindent meg fog adni neked, amire szexuálisan szükséged van!

Lehet, hogy ez egy házastárs lesz. Lehet, hogy ez az a kegyelem és szabadság lesz, amit az egyedülállóság, tisztaság és megelégedés jelent. Ez Istentől függ. A mi dolgunk, hogy keressük az Ő országát. Más szóval a mi mindent elemésztő szenvedélyünk az kell, hogy legyen, hogy dicsőítsük Istent a testünkben az által, hogy megőrizzük magunkat minden szolgaságtól, kivéve egyet: Isten örömteli, kielégítő és beteljesülést nyújtó szolgálatát.

Fordította: Bakó Tamás

<https://www.desiringgod.org/messages/sex-and-the-single-person>

Örökre egyedülálló maradok?

STEPHEN WITMER

Végig egyedülálló voltam a húszas éveimben, és nagyon sokszor élveztem is. Amikor valamit megkívántam vacsorára, meg is ettem. Amikor ki akartam venni egy hét szabadságot, hogy egy hosszú túrán vegyek részt az Appalache-hegységben, megtettem. Amikor úgy láttam jónak, hogy egy másik országban írjam a diplomamunkámat, elmentem. És volt még sok más – kevésbé önző – előnye az egyedülállóságnak, beleértve a több időt és energiát, amit a mély barátságok építésére és gyümölcsöző szolgálatok végzésére fordíthattam.

Viszont mindent összevetve eléggé nehezen éltem meg az egyedülállóságot. Voltak időszakok, amikor szörnyű magány kínzott, amikor azon tűnődtem, hogy Isten fog-e egyáltalán valaha is egy életre szóló társat adni. Időnként olyan voltam, mint egy megsérült áramvezeték, a beteljesületlen vágyakozás feszültsége miatt sokszor vergődtem úgy, hogy közben másokat is megbántottam. Néha féltékeny voltam a házaspárjaimra. Nem sikerült mindig kegyelemmel, higgadtsággal, mély hittel és állhatatos örömmel irányítanom az egyedülállóságot. Ehelyett csak sodródtam az élvezet és a megbánás, a boldogság és a vágyakozás, a tisztaság és a bűn között.

Bárcsak valaki segített volna akkor, hogy az egyedülállóságomat az örökkévalóság fényében megértsem, és aztán megéljem! Azt hiszem, ez segített volna abban, hogy egy sokkal istenfélőbb, hatékonyabb és megelégedettebb életet éljek azokban az években.

Stabil talajt a szárnyaló reménynek

Az örökkévalóság mindent megváltoztat, beleértve az egyedülállóságot is. Az „örökkévalóság” alatt a jövőbeli új teremtést értem, melyet Isten leír a Bibliában. Ez a jövő a legvadabb elképzeléseinket és a legélénkebb vágyainkat is felülmúlja. Nem más, mint a jelenlegi világ megújítása, helyreállítása és újjáalakítása egy tökéletes helyé, ahol nincs több bűn, szenvedés, megtörettetés, nincs könny, fájdalom vagy halál.

Az új teremtés messzemenően jobb lesz még az Édenkertnél is, mert egyrészt Jézus ott fizikailag is jelen lesz (Jel 22, 1), másrészt örökké fog tartani, lakói pedig soha nem esnek bűnbe – ellentétben Ádámmal és Évával. Más szóval, a világ tökéletes jövője sokkal jobb lesz, mint a tökéletes múltja. Az Édenkert kedves törekenység volt. Az új teremtés gyönyörű stabilitás lesz. Az Édenkert olyan volt, mint egy pompás kínai porcelán – szépséges, de törékeny. Az új teremtés olyan lesz, mint az Alpok – lélegzetelállító és rendíthetetlen.

Tökéletlen emberekként élünk egy tökéletlen világban, de ez a tökéletes jövő lesz a mi jövőnk is, ha hit által egyesülünk a tökéletes Megváltóval. Akkor teljesen biztosak lehetünk abban, hogy ez a jövő a miénk. A Szentírásban ezt a teljes bizonyosságot nevezik reménynek.

A keresztyén remény az a bizalom, hogy egy csodálatosan jó jövő biztosan a miénk, és ez a reménység megváltoztatja azt, hogy hogyan látjuk a jelenünket. Megerősít és felfegyverez minden élethelyzetben,

beleértve az egyedülállóságot is. Felerősíti a nyughatatlanságunkat az új teremtés iránt, és ez a nyughatatlanság sokkal elégedettebbé tesz bennünket.

Légy nyughatatlanabb, hogy elégedettebb legyél!

A megelégedettség hiányát gyakran megtapasztaltam egyedülállóként. Még a legélvezetesebb kalandjaimat és a legédesebb élményeimet is beárnyékolta a vágyódás, hogy megosszam ezeket valaki mással.

Az örökkévalóság iránti erőteljes vágy oly módon segít minket az elégedetlenségünkben, hogy növeli a nyughatatlanságunkat. Ez ellentmondásnak hangzik, de nem az. Pál apostol rettenetesen nyughatatlan ember volt, aki azt mondta, hogy nekifeszült annak, ami előtte van, és vágyott Isten végső jövőjére (Fil 3,13-14). Viszont azt is mondta, hogy megtanult minden helyzetben megelégedett lenni (Fil 4,12). A kettő végül is szorosan összefügg.

Azért leszünk elégedetlenek az egyedülállóságunkban (vagy a házasságunkban, a munkánkkal, az autónkkal, a gyerekeinkkel és bármi mással kapcsolatban), mert az a személy vagy dolog (bármi is legyen az) olyan nagy a szemünkben, az örökkévalóság pedig olyan kicsi. Ha egy érmét elég közel tartasz az arcodhoz, akkor egy egész város körvonalait képes elhomályosítani.

Amikor a jelenlegi körülményeink nagyobbak tünnek, mint az örökkévalóság, szem elől tévesztjük a célt. Ha szem elől tévesztjük a célt, hajlamosak vagyunk a megelégedettségünket olyan dolgokra alapozni, amelyek nem arra lettek tervezve, hogy elbírják a súlyt. Úgy tekintünk házastársunkra, barátunkra, vakációkra vagy egy-egy sikeres teljesítményünkre, mint ami megadhatná azt a boldogságot, amit soha nem fog tudni.

Családi állapotod a mennyben

Ezzel az életmóddal az a probléma, hogy állandó elégedetlenséghez vezet. Ha Isten jobb munkahelyet ad nekünk, nagyobbak, sokkal fontosabbnak és jelentősebbnek gondoljuk, mint az új teremtést: vagy mindent feláldozunk, hogy kitűnőek legyünk benne, vagy tönkremegyünk, ha elveszítjük.

Ha egyedülálló vagyunk, és nincs más a szemünk előtt, csak a társ utáni vágy, nem pedig a Krisztussal való örökkévalóság utáni vágy, megterheljük az Istentől küldött házastársunkat a rázúdított elvárásaink súlyával, esetleg egy sértődött, cinikus vagy megtört szívű egyedülállóvá válunk. Egy elégedetlen egyedülállóból elégedetlen házastárs lesz és aztán

elégedetlen szülő... amíg az örökkévalóság be nem tör és a központba nem kerül.

Isten sokkal jobban törődik azzal, hogy megváltozzon a szemléletünk, minthogy megváltozzon a családi állapotunk. Ha az örökkévalóság van a középpontban, és a férjünk, feleségünk vagy gyermekünk cserbenhagy – vagy ha nincs mellettünk a férj, a feleség vagy a gyermekek, akik után vágyakozunk – fájdalmas lesz, de jól leszünk, mert tudjuk, hogy a tökéletes örökkévalóság még mindig a miénk. Van ellensúly a hajónkban, és erősen tart minket a csalódások, elszalasztott lehetőségek és az élet tragédiái közepette.

Minél nyughatatlanabbak vagyunk az új teremtés iránt – minél inkább megragadja a gondolatainkat és érzelmeinket – annál kevésbé kavarnak fel a csalódások ebben az életben. Annál inkább látni fogjuk, hogy minden egyes jelenlegi áldás nem a végső állomás, nem a végső cél, hanem egy iránytábla, mely az örökkévalóság felé mutat. Minél nyughatatlanabbá válunk, annál elégedettebbek leszünk.

Ha egyedülálló vagy, lehet, hogy az egyedülállóságod az önmagadról való gondolkodás középpontjába került. Azonban Jézus tanításából tudjuk, hogy az örökkévalóságban mindannyian egyedülállóak leszünk. Az új teremtésben nem lesz házasság. Ami örökre meg fog határozni minket, az nem a családi állapotunk, hanem az, hogy Krisztus tökéletes jelenlétét élvezhetjük.

Ez azt jelenti, hogy egy egyedülálló, aki szereti Jézust, sokkal inkább hasonlít egy házasság emberhez, mint egy olyan egyedülállóhoz, aki nem ismeri Őt. Örökké ismerni fogjuk Jézust, és Ő örökre szeretni fog minket. Sokkal nagyobb a jelentősége ennek az identitásunk szempontjából, mint a családi állapotunk. Ne úgy gondold magadra, mint aki nem kell a lehetséges társaknak! Határozd meg magad úgy, mint akit Jézus örökké szeret!

Valószínű, hogy sok (de nem minden) egyedülállónak lesznek olyan pillanatai vagy időszakai, melyeken eluralkodik a magány és a vágyakozás. Lesznek olyan helyzetek, amikor kínos érzés az egyetlen egyedülállónak lenni az asztalnál vagy egy társasági összejövetelen. Ezt megtapasztaltam én is. De ha ismerjük a mi Istenünket és a nekünk készített végső jövőt, illetve ennek a jövőnek a fényében ismerjük magunkat is, ez mélységes megelégedést eredményezhet a jelen életünkben.

Fordította: Popovics Szidónia

<https://www.desiringgod.org/articles/will-i-be-single-forever>

Egyedülállóként Isten szerint

PÁL ATTILA

„Volt ott egy prófétanő is, Anna, Fánuéll leánya, Ásér törzséből. Igen idős volt; csak hét évig élt férjével hajadonkora után, és nyolcvannégy éves özvegyasszony volt. Nem távozott el a templomból, hanem böjtöléssel és imádkozással szolgált éjjel és nappal. Abban az órában is megjelent, hálát adott Istennek, és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását.” (Lk 2,36-38)

Mindannyian tudjuk, hogy nemcsak egyedülállónak lehet maradni, hanem egyedülállónak válni is lehet. Sok szó esik a fiatal keresztyén egyedülállókról és nehézségeikről, de beszélünk kell azokról az egyedülálló keresztyénekről is, akik már idősök és idős korukban kell megharcolniuk az egyedülállósággal járó különböző nehézségeket. Keresztyénként nyilván ebben a helyzetben sem elkeseredni kell, hanem feltekinteni a mi Urunkra, aki Igéjében mindannyiunk számára tud útmutatást adni minden helyzetben.

Idősebb korban az egyedülállóság még nagyobb kihívásokkal jár, mint fiatal korban. Még nagyobb lehet a kísértés arra, hogy magányosnak érezze magát az ember, életuntá váljon és befelé forduló életet éljen. Nem kell ennek így lennie, hiszen tudjuk, hogy egyedül lenni nem egyenlő azzal, hogy magányosak vagyunk. Az Istennel való közösségben az idős egyedülálló keresztyén is gyümölcsöző életet élhet, mellyel gazdagíthatja gyülekezetét, vagy környezetét,

amelyben él. Ebben a helyzetben is érvényes és útmutatásul szolgál Isten kijelentése a Római levélből: „Mert, amit korábban megírtak, a mi tanításunkra írták meg, hogy az Írásokból türelmet és vigasztalást mérítve reménykedjünk” (Róm 15,5).

Anna történetét a Szentírás mindössze három kis verse tartalmazza (Lk 2,36-38), de az életének ebben a rövid beszámolójában számos fontos elv vezet minket abban, hogy idősebb egyedülálló keresztyénként bátorítást kapjunk és így hatékonyabb hírvivőjévé és szolgáljává váljunk Krisztusnak. Ez az idős asszony már 84 éve özvegy volt, de ennek ellenére nem vált reményvesztetté, hanem türelmet és vigasztalást mérített Isten ígéreteiből és állhatatosan várta azoknak beteljesedését, miközben ő maga pedig abban szolgált Istennek, amire Isten őt képessé tette. Miket tanulhatunk tőle? Nézzük meg sorban az Ige alapján.

Tisztaság

Gyakorlati tisztaság, vagy mondjuk így: Anna gyakorolta magát a tisztaságban. Az Írás szerint Anna próféta volt, böjtölt és imádkozott, soha nem hagyta el a templomot. Már fentebb említettük, hogy hosszú ideje özvegy volt, ami azt is mutatja, hogy egyedül élt, de élete tiszta volt és szent. Ez a tiszta élete még jobban alkalmassá tette őt arra, hogy Jézusnak hatékony bizonyosságtevője legyen. Talán sok egyedülálló keresztyénnek azért gyenge és hatástalan a bizonyoságtétele, mert hiányzik a tisztaság. Tele van az életük istentelenséggel, képmutatással. Mindez pedig akadály abban, hogy bizonyoságot tegyenek és Krisztusnak jó szolgálói legyenek. Nyilván ez más keresztyéneknek is akadály lehet, de egyedülállóként még jobban ki vagyunk téve ezeknek a veszélyeknek. Ezért is írja Pál:

„Ha tehát valaki megtisztítja magát ezektől, megbecsült, megszentelt edény lesz, az Úrnak is hasznos, és minden jó cselekedetre alkalmas.” (2Tim 2,21)

A bűnnek nagyon nagy korlátozó erejét mutatja Józsué könyvében az Aj városának elfoglalására irányuló sikertelen kísérlet (Józ 7). Miután korábban Izrael népe legyőzött egy sokkal nagyobb ellenséget Jerikóban, teljesen természetesnek vették Aj városának sikeres elfoglalását. Azonban nem ez történt, mert bűn volt a táborban, és Isten ezt kijelentette Józsuénak. Láthatjuk, hogy nem a készség, a stratégia vagy az erőfeszítés hiánya, nem az ellenség ereje

állította meg Isten népének előmenetelét, hanem a tisztaság hiánya, a bűn jelenléte. Ez pedig ma is akadály, ha jelen van az életünkben. Anna ezt komolyan vette idősként és egyedülállóként is, és következetesen gyakorolta magát a tisztaságban. Meg is lettek ennek drága gyümölcsei az életében.

Következetes imaélet

Anna életrajzi beszámolója azt mutatja, hogy ez az asszony imádságos harcos volt, aki éjjel-nappal imádkozott. Láthatjuk, hogy egy olyan hívő tanúskodott Jézus születésénél, aki imádkozott. Az imádság révén olyan betekintést nyert Isten dolgaiba, amit sokan nem értettek meg. Valószínűleg ismerte Jeremiás próféciáját, akinek Isten kijelentette:

„Kiáltás hozzám, és válaszolok, hatalmas és megfoghatatlan dolgokat jelentek ki neked, amelyekről nem tudhatsz!” (Jer 33,3)

Anna látta Isten hatalmas dolgait, amelyeket esetleg mások elmulasztottak meglátni. Jakab azt írja, hogy „Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének” (Jak 5,16b). Nem azt mondjuk, hogy fiatalként vagy házasként nem erre kell törekednie a keresztyénnek, de talán idős egyedülállóként már sok „akadály” elhárulhat a következetes, állhatatos és buzgó imádság útjából. Ilyenkor talán már nehezebb az idő hiányára hivatkozni. Annának volt ideje, és istenfélő és bölcs módon ki is töltötte azt imádkozással. Az imádság pedig sok egyéb mellett ma is egy hatalmas eszköz arra, hogy bizonyoságtételünk is buzgó és hatékony legyen. Valaki egyszer azt mondta, hogy soha nem fogsz addig beszélni az embereknek Krisztusról, míg nem beszéltél Krisztusnak az emberekről. Mindemmel pedig az imában bölcsességet nyerhetünk (Jak 1,5). A tanítványok megkapták a Szentlelket és a hatalmat, hogy tanúskodjanak, miközben imádkoztak a felső szobában (ApCsel 1-2). Anna imádkozott, és Isten felhasználta őt, hogy másoknak beszéljen Krisztusról. Kövessük az ő példáját! Az imádság által sokakat odavihetünk az Úr elé.

Gondoljunk csak bele. Hol van most Jézus? A mennyben ül az Atya jobbán. Hogyan vihetjük testvéreinket vagy embertársainkat Jézus jelenlétebe? Az imádság révén. A Biblia azt mondja, hogy az Isten szentjeinek imája füstölőszer, illatáldozat az Isten előtt (Jel 5,8). Talán nem lehet meggyőzni egy elveszettet, hogy részt vegyen a gyülekezetben az istentiszteleten, vagy, hogy olvassa az Igét, esetleg hall-

gasson meg egy bizonyágtételt, de lehet imádkozni érte. Idős és egyedülálló keresztyénként lerombolhatsz erődítményeket, megnyithatsz ajtókat, lelkeket menthetsz azzal, hogy következetesen, állhatatosan és buzgón imádkozol.

Bátor bizonyágtétel

Anna tudta, hogy szükség van az imádságra, de azt is tudta, hogy készen kell állnia, hogy bátran hirdesse mindazt, amit Isten neki kijelentett. Ebben is követhetjük őt. A szent szöveg azt mondja:

„Abban az órában ő is odaállt, hálát adott az Istennek és beszélt róla mindazoknak, akik várták Jeruzsálem megváltását.” (Lk 2,38)

Nem hátrált meg, mondván öreg vagyok én már. Vágyott a bizonyágtételre. Anna felismerte, milyen csodálatos kiváltságot kapott, hogy bizonyágot tegyen a Messiásról. És ezt ki is használta. Nem ment „nyugdíjba” a Messiás hirdetése szempontjából. Idősen is éleslátással, mennyei látással rendelkezett (nyilván az Istennel való szoros kapcsolatából fakadt ez...), és kihasználta az alkalmakat. Istentől tanulta meg úgy számlálni napjait, hogy bölcs szívhez jusson, és erről idős korában sem feledkezett meg. Nem az élete végének rohamos és szomorú közeledtét látta elkeseredve és félve, hanem élő reménységgel a szívében úgy tekintett állapotára, helyzetére és korára, hogy Isten azért tartja még ebben az életben, hogy eszköze legyen. És ez bizonyára örömmel töltötte el. Csak az ilyen, Úrban való öröm és bizonyágtétel tudja tartalommal megtölteni életünket, hogy idős egyedülállóként is Isten dicsőségét hirdethessék a mindennapjaink. Szép példa lehet számunkra ma is Anna szent bátorsága, ahogy hit által kilép kényelméből, hogy megossza az örök élet drága üzeneteit azokkal, akiknek szükségük van rá.

Türelmes kitartás és állhatatosság

Türellem és állhatatosság: olyan gyorsan meg tudunk fogyatkozni ezekben. Idősként és egyedülállóként pedig talán még nagyobb erőfeszítés kell hozzá. Ezt a történetet nem olvashatjuk anélkül, hogy ne vennénk észre Anna esetében ezeknek hangsúlyát. 84 éve özvegy. Mindössze hét évet élt együtt férjével hajadonkora után. Bárhogy is számolunk, túl volt már a századik életévén. Előrehaladott korú volt. Sok

éve vágyott arra a napra, ami a történetben szerepel, és Isten megadta neki a szívének vágyát.

Az özvegység és az egyedüllet nem könnyű ma sem, de az első században nagyon nehéz volt, főleg az asszonyoknak. Ezért foglalkozik Pál külön az özvegyek helyzetével is a gyülekezetben, amikor Timóteusnak levelet ír (1Tim 5,3-16). Anna valószínűleg küzdött a szegénységgel, a magányossággal és más nyomorúságokkal, de soha nem vesztette el reményét Izrael Istenében, aki szerette őt. Hatalmas példát mutat arra, hogy soha ne adjuk fel. Isten időzítése mindig tökéletes. Ma is. Ahogy Anna hűen várt Istenére, tegyük úgy mi is.

Észrevehetjük, hogy akkor hallunk Annáról az Igében, amikor fizikailag már – ha lehet így fogalmazni – a leggyengébb állapota felé halad, és mégis mindazzal, amije van, hozzájárul Isten ügyéhez. Megteszünk-e mindent, amit tudunk, ott, ahol vagyunk, és azzal, amink van? Sok idős és egyedülálló panaszkodik amiatt, és elbátortalanodik attól, amije már nincs, vagy amit már nem tud megtenni. Anna idős kora miatt már kevés dolgot tudott megtenni, de ettől függetlenül még mindig szolgáló életet élt. Róla is elmondható az, amit Jézus arról az asszonyról mondott, aki Őt olajjal megkent: *„Megtette, amit tőle telt...”* (Lk 14,8a). Anna szintén megtette, amit tudott. Mindig fontos kérdés: mit csinálunk azzal, amink van? Ne azon szomorkodjunk sohasem, amink nincs. Anna életének egyik legfontosabb leckéje, hogy ne engedjük, hogy az életkorunk vagy helyzetünk megakadályozzon minket abban, hogy hozzájáruljunk Isten országának építéséhez.

Anna története kihívást jelent mindannyiunk számára, akik hasonló helyzetben vagyunk, legyünk férfiak vagy nők, hogy abbahagyjuk a kifogások keresését, amelyek korlátoznak a szolgálatban, és, hogy elkezdjük élni azokkal a lehetőségekkel és erőforrásokkal, amelyeket Isten naponként ad az életünkben.

6 dolog, amit nem jelent a feleség számára a férjnek való alárendeltség

JOHN PIPER

Mit nem jelent a feleség számára a férjének való alárendeltség az 1Pt 3,1-6 szerint? Amikor körülbelül húsz évvel ezelőtt erről az igeszakaszról prédikáltam, a hölgyek az egyházunkban nagyon hasznosnak találták ennek a kérdésnek a körüljárását. Lehet, hogy már hallottunk az alárendeltséggel kapcsolatban hat-hét dologról, melyek közül öt szörnyen hangzik, és talán kettő tűnik elfogadhatónak. A probléma az, hogy az Ige szövegéhez gyakran hozzáadjuk a saját tapasztalatainkból nyert feltételezéseket.

S ha a Szentírást megtoldjuk a feltételezéseinkkel, akkor lehet, hogy a gyereket is kiöntjük a fürdővízzel együtt, mondván: „Ha ezt jelenti az alárendeltség, akkor én ebből nem kérek.” Akár igazunk van, akár nem, ez nagyon szomorú lenne. Az alábbi igeszakasz alapján hat dolgot jegyeztem le, amit nem jelent a férjnek való alárendeltség.

„Hasonlóképpen, ti, asszonyok, engedelmeskedjetek férjeteknek, hogy ha néme-lyek nem engedelmeskednének is az igé- nek, feleségük magaviselete ige nélkül is megnyerje őket, figyelve istenfélő, tiszta életeteket. Ékességük ne külsőséges le- gyen: hajuk fonogatása és arany felraká- sa vagy drága ruhák felöltése, hanem a szívnek elrejtett embere a szelíd és csen- des lélek romolhatatlanságával, amely igen becses Isten előtt. Mert így ékesítet- ték magukat egykor a szent asszonyok is, akik Istenben reménykedtek, és enge- delmeskedtek férjüknek, amint Sára is engedelmeskedett Ábrahámnak, és urá- nak nevezte őt, akinek leányai lettetek, ha jót cselekedtek, és nem riadtok vissza semmiféle fenyegetéstől.” (1Pt 3,1-6)

1

A férjnek való alárendeltség nem jelenti azt, hogy a férj és a feleség mindenben egyetért

Az alárendeltség nem jelenti azt, hogy a férj és a feleség mindenben egyetért, például a keresztyén hittel kapcsolatban. Az 1Pt 3,1-6-ban szereplő férj ugyanis nem hívó, s ha ebben a helyzetben azt mondaná a feleségének, hogy nem gyakorolhatja a vallását, és a családban az ISIS-t (vagy akármi mást) kell imádni, a felesége mondhatná, hogy bocsánat, ezt nem teheti. Lehetsz engedelmes úgy is, hogy nem úgy gondolkodsz, ahogy a férjed szerint gondolkodnod kellene. A fenti igeszakasz is így nyer értelmet. Az asszony hűséget esküdött Jézusnak. Most már Jézus az ő Ura és Királya. Tehát kívülálló és számkivetett ebben a házasságban: férje egy másik Istenhez tartozik. De ne váljatok el vallási kérdések miatt! A feleség arra lett elhívva, hogy férjével éljen.

És mit mondjon a feleség, ha a férje nem akarja, hogy keresztyén legyen? Válaszoljon így: „Szeretlek. Engedelmes feleséged szeretnék lenni, s szeretnék engedelmeskedni neked. De ezen a ponton nincs más választásom, mert Jézushoz tartozom.” Lehet, hogy ezek után a férj elküldi a feleségét. Ez történik az 1Kor 7-ben is: a hitetlen felbontja a köteléket. (Ami egyébként nagy tragédia lenne.)

Az alárendeltség nem azt jelenti, hogy egyet kell értened a férjed nézeteivel, főleg ha olyan alapvető és komoly dolgokról van szó, mint a keresztyén hit. Isten értelmet adott neked. Gondolkodnod kell. Nem csupán test vagy gépezet vagy, hanem egy gondolkodó lény, aki képes felismerni, hogy igaz-e az evangélium. És ha igaz, hidd el! Ha férjed azt mondja, hogy nem hiheted, alázatosan és engedelmesen ugyan, de ne vesd alá magad ennek!

2

Az alárendeltség nem jelenti azt, hogy a házasságkötés után már nem kell gondolkodnod

Ez a szempont kapcsolódik az előzőben leírtakhoz. Ha egy férfi azt állítja, hogy a családban ő az, aki gondolkodik, beteg és téves nézetei vannak az autoritással kapcsolatban. Foglalkoztam egyszer egy házaspárral. A feleség elmondása szerint a férj arra

kötelezte, hogy arra is kérjen engedélyt, ha a mosdóba akar menni. Ez valóban megtörtént. Ránéztem a férjre, és azt mondtam: „Nem jól gondolkodsz. Hihetetlenül torz nézeteid vannak arról, aki hozzád hasonlóan a kegyelem örököse. Nem érted a Szentírást. Kiragadod az autoritás, vezetés és alárendeltség szavakat az eredeti szövegből, majd félreteszed a Bibliát, és olyan tartalmakkal töltöd meg azokat, amilyenekkel csak akarsz. Ezek a gondolatok nem a Szentírásból származnak.”

Az alárendeltség nem jelenti azt, hogy a feleség a házasságkötéssel el kell, hogy felejtse a gondolkodást. A házasság egész ideje alatt a férjnek számolnia kell azzal, hogy egy önálló gondolkodó lény van mellette, akinek a gondolatait érdemes meghallgatni. Ez az „egy test” egységének eredménye. A vezetés nem azt jelenti, hogy nem hallgatod meg a másikat. Még azt sem jelenti, hogy mindig a férjé az utolsó szó. A jó vezetés gyakran beismeri: „Igazad volt, tévedtem.”

A vezetés kezdeményez. Néha rákérdezek, hogy a kapcsolatban ki az, aki gyakrabban javasolja: menjünk, csináljunk valamit? „Menjünk el egy étterembe.” „Próbáljuk meg rendezni a pénzügyeinket.” „Következő vasárnap pontosan érkezünk meg az istentiszteletre.”

Ki mondja ezeket gyakrabban? Ha a feleség, akkor baj van, méghozzá a férjével. Ha a férfi mondja, a feleség valószínűleg boldog, mert nem akarja, hogy újból és újból neki kelljen javaslatot tennie. Az esetek többségében a feleségek nem akarják elmondani, hogy ezt és ezt tegyék. Általánosságban – tudom, hogy nem minden esetben – a vezetés azt jelenti, hogy meghajlunk a kezdeményezés előtt, ami alatt a nők kivirágognak. A vezetés nem azonos a diktatúrával, és azzal sem, hogy nem hallgatunk meg másokat. Azt sem jelenti, hogy a miénk az utolsó szó.

Ha megkérdeznéd a feleségedtől, hogy néz ki az alárendeltség nálunk, biztosan elmondaná a következőt: „Abban állapotunk meg, hogy ha valamilyen nem értünk egyet, Johnny fogja meghozni a döntést.” Ez elég alapvető. És szinte soha nem történik meg. Ennek egyik oka az, hogy már elég hosszú ideje együtt vagyunk, és tudjuk, hogy mit gondol a másik. A másik fontos oka pedig az, hogy gyakran engedek feleségemnek, Noëlnek. Nincs szükségem arra, hogy igazam legyen, hogy minden csakis az én elképzelésem szerint legyen, vagy, hogy enyém legyen az utolsó szó.

3 *Az alárendeltség nem azt jelenti, hogy ne befolyásold a férjed*

Az alárendeltség nem azt jelenti, hogy nem próbáljuk befolyásolni vagy megváltoztatni a férjünket. Az igerész lényege ez: „Nyerjétek meg őt.” Az 1Pt 3,1-6-ban szereplő feleség arra szánta oda életét, hogy a férje hitetlenből hívővé változzon. Egyetértéssel az az állítással, hogy az engedelmisség egyenlő az azal, hogy ne próbáld megváltoztatni a férjedet? A válasz egyértelmű. Ha a férjed vagy feleséged bűnben vagy hitetlenségben él, azt szeretnéd, hogy megváltozzon. Nem lennél szerető ember, ha nem akarnád ezt. Egyeseknek ez engedetlenségnek hangzik. De biblikusan nézve, nem számít annak.

4 *Az alárendeltség nem azt jelenti, hogy a férjed akaratát Krisztus akarata elé helyezed*

Az alárendeltség nem azt jelenti, hogy a férjed akaratát Krisztus akarata elé helyezed. Krisztus az Úr a feleség életében, és az Úr kedvéért aláveti magát a férjének, de a férje nem az ő Ura. Így valahányszor a kettő között kell választania, Jézust kell választania. Ha a férje arra kéri, hogy vegyenek részt egy csalásban, a választása egyértelmű kell, hogy legyen. Jézussal jár ebben a helyzetben is. De mindezt nem gőgös és arrogáns hozzáállással kell tennie, sokkal inkább megnyerő, alázatos, vágyakozó stílusban: „Ebben az esetben nem követem a vezetésedet, de a hozzáállásom azt üzeni neked, hogy szeretnék követni, de most, ilyen módon nem tudlak.”

5 *Az alárendeltség nem azt jelenti, hogy a feleség minden lelki erejét a férje révén kapja meg*

Az alárendeltség nem azt jelenti, hogy a feleség minden lelki erejét a férje révén kapja meg. A fenti igerészen a férj semmilyen lelki erőt nem ad a feleségének, a feleség mégis bővelkedik abban. Reménysége ugyanis Istenben van. Valószínűleg vasárnap reggel, mielőtt férje felkelne, elmegy istentiszteletre: máshonnan merítve erejét, máshonnan szerezzve világnézetét.

6 *Az alárendeltség nem jelenti azt, hogy félelemben kellene élni, vagy félelemből kellene cselekedni*

Az istenfélő asszony rettenthetetlen.

Szeretem a Szentírást. Komplementarista vagyok, hiszem, hogy a férjnek és a feleségnek különböző, de egymást kiegészítő szerepeik vannak. Hiszem, hogy a férfiak különleges vezetésre lettek elhívva a házasságban. Hiszem azt is, hogy a nők különleges alárendeltségre lettek elhívva. És úgy vélem, hogy csodálatos dolog az, ahogyan ez a két szerep kiegészíti és szolgálja egymást. Ha megvizsgáljuk a mélységeket, és egyre mélyebbre ásunk a Szentírásban, látjuk, hogy az Ige – bár más korban íródott – ma is csodálatos dologgá formálja a házasságot.

Így mindannak fényében, amit említettem arról, hogy mit nem jelent az alárendeltség a házasságban, a következőképpen szeretném meghatározni azt, hogy mit jelent: az alárendeltség a feleség meghatározott elhívása arra, hogy tisztelje és elismerje férje vezetését, és hogy az ajándékaihoz mértén segítse őt ennek kivitelezésében.

Fordította: Popovics Szidónia
<https://www.desiringgod.org/articles/six-things-submission-is-not>

Jól használd ki az időt!

*„Jól gondoljátok meg azért, hogyan járjatok:
nem mint esztelenek, hanem mint bölcsek.
Áron is megvegyétek az alkalmat,
mert a napok gonoszok.”
(Ef 5,15-16)*

A Krisztussal való járást nem lehet pusztán vallásos cselekedetekre korlátozni, mint ahogyan az evangélium és a Szentlélek hatását sem lehet leszűkíteni a formális istentiszteletre. Ehelyett az a változás, amit a mi Szabadítónk világossága hoz, életünk minden területét érinti. Az evangélium világosságában való járás meghatározza azt is, hogy hogyan használjuk ki az időnket. Akármit is teszünk, azt az idő síkjában tesszük. Tehát akkor használjuk ki legjobban az időnket, ha az evangélium megérint és átváltoztat mindent, amit teszünk.

Pál először is arra sürget bennünket, hogy „jól gondoljuk meg” azt, hogy hogyan járjunk. Ennek az a lényege, hogy gondoljuk át jól a választási lehetőségeink mindegyikét, mielőtt bármit is döntenénk. Szét kell néznünk, mielőtt lépnénk. Szinte minden egyes előttünk álló döntésnek számtalan következménye lehet – jó és rossz is. Gyakran mások és mi is szenvedünk döntéseink rossz következményei miatt csupán azért, mert nem szántunk elég időt arra, hogy gondosan mérlegeljük tetteink szerteágazó kihatásait. Amikor azonban kellőképpen óvatosak vagyunk, és rászánjuk az időt arra, hogy alaposan átgondoljuk a döntéseinket, akkor lecsökkentjük annak a kockázatát, hogy magunkat és másokat is megbántunk.

Természetesen csupán az, hogy jól átgondoljuk a döntéseinket, nem jelenti azt, hogy biztosan helyesen is fogunk választani. Amint Pál is magyarázza, isteni bölcsességre van szükség ahhoz, hogy úgy járjunk, ahogy Istennek tetsző és felebarátaink javára való (Ef 5,15). A Biblia pedig elmondja, hogy ennek a bölcsességnek az istenfélelem az alapja, mely figyelmet szentel az Igének, és keresi a bölcs előljárók tanácsát (Péld 1,1-8). Így azáltal, hogy tanulunk a Szentírásból és azoktól, akiket a Biblia átformált, megkapjuk a bölcsességet ahhoz, hogy helyesen járjunk. És azok, akik így járnak, jól sáfárkodnak az idővel, azaz „áron is megveszik az alkalmakat, mert a napok gonoszok” (Ef 5,16).

Sok igemagyarázó úgy gondolja, Pál a „napok gonoszok” indoklással arra utal, hogy a végidőkben élünk. Tehát az apostol azt akarja, hogy bölcsen sáfárkodjunk az időnkkel, mert Jézus hamarosan visszajön (Jel 22,7), és csupán kevés időnk van arra, hogy Őt szolgáljuk, és az evangéliumot hirdessük. Lehet, hogy a mai nap szolgálati lehetőségei holnap már nem lesznek, és így minden lehetséges alkalmat ki kell használnunk, hogy szolgáljunk által az emberek minden nemzetből Krisztus tanítványává váljanak.

Fordította: Béla Éva
<http://www.ligonier.org/learn/devotionals/using-time-well/>

Ez a kérdés egy puszkaporos hordó. Azok, akik azonnal rávágják az igent, ugyanúgy csak szóbeszédre alapuló bizonyítékokat képesek felsorolni, mint akik nemmel válaszolnak. Néhányan törvényként kezelik az ügyet – olyan hangnemben mondják el véleményüket, amivel azt sejtetik, hogy már a kérdés is sérti a józanészt. Sokan sokféle választ adnak. Különböző igazságokat idéznek. Hegyeket építenek fel és rombolnak le.

Szóval, lehet-e barátság keresztyén férfi és nő között?

Először is, szükséges megemlítenünk a férfi-nő barátságok különböző fajtáit.

Barátság:

- egyedülálló nő és egyedülálló férfi között,
- egyedülálló nő és házas férfi között,
- férjzett asszony és egyedülálló férfi között,
- férjzett asszony és házas férfi között.

Hogyan néznek ki ezek a barátságok? Van-e létjogosultságuk? Megengedi-e őket Isten, illetve elengedhetetlenek-e Krisztus testében? Egyértelműen helytelenek, vagy kétségtelenül egészségesek egy gyülekezeti közösségben? A bibliai bizonyítékok megvizsgálása után számomra úgy tűnik, hogy a férfi-nő barátságok még inkább a barátságokban jelen lévő folyamatra támaszkodnak:

1. A kapcsolattal járó kockázatok vállalása.
2. A szükséges és szerető határok meghatározása.
3. A Krisztust-dicséző előnyök learatása.

Általában – anélkül, hogy ennek tudatában lennénk – keresztülmegyünk ezen a folyamaton minden új kapcsolatban. Felmérjük, hogy a kapcsolat ártalmas-e ránk nézve, illetve nem engedetlenség-e Isten szemében. Ha nem, akkor meghúzzuk az egészséges határokat, hogy a kapcsolat olyan gyümölcsöző legyen, amilyen csak lehet, és végül élvezzük annak előnyeit.

Amikor azt kérdezzük, hogy lehetnek-e a férfiak és a nők barátok, azt kell felismernünk, hogy minden kialakulóban lévő férfi-nő barátságra mondható igen vagy nem a különböző körülmények vagy életszakaszok függvényében.

Elkerülhetetlen kockázatok

Mivel minden keresztyén férfi-nő barátság Krisztus két tanítványa közötti barátság lesz, az első lépés a barátság építésében, hogy „felszámítja a költséget, ha van-e mivel elvégezze?” (Lk 14,28) Van-e elég információ? Van-e elég önuralom? Van-e elég közösség? Van-e elég bölcsesség?

LEHET-E BARÁTSÁG keresztyén férfi és nő között?

PAUL MAXWELL

1. *A férfi-nő barátságok kockáztatják a viszonzatlan érzelmeket.* Az egyik félnek teljesen ártatlan és baráti szándékai vannak, de a másik szerelembe esik. Egy házas ember és bárki más között, aki nem a házastársa, az ilyen barátságnak azonnal be kell fejeződnie.

Egyedülálló személyek között is jelentősek a veszélyek. A férfi-nő barátságok mindig magukkal hozzák a kényelmetlenséget, a konfliktust, a szívfájdalom lehetőségét. Az egyik azt gondolja, hogy ebből a kapcsolatból lesz valami, a másik pedig azt, hogy nem. Ez az a bizonyos „jó barát zóna”, ahol a vágy nagyon könnyen létre tud hozni izgalmas és forró barátságokat, de a hőséget valójában az ellentétes motivációk okozzák.

Akár a vágyódók vagyunk, akár a vágyottak, legyünk őszinték magunkkal: mind a ketten ugyanazt várjuk a barátságtól? Ha nem tesszük fel magunknak ezt a kérdést, valakinek viselnie kell majd a komoly következményeket.

2. *A férfi-nő barátságokat veszélyezteti a szexuális kísértés.* Ha vakon belemegyünk férfi-nő barátságokba azzal a naiv elképzeléssel, hogy azok nem különböznek az azonos neműek barátságától, akkor baj-

ban vagyunk, mert csúnyán meg vagyunk tévesztve. Igenis másak! A gyülekezeti tapasztalatok azt a lehangoló és megrázó trendet mutatják, hogy a kapcsolatok nagyon gyakran finoman és akár ártatlanul kezdődnek, mégis szörnyű pusztítással érnek véget. A másik nemmel négy szemközt eltöltött meghitt idő természeténél fogva egy olyan bensőséges viszonyt alakít ki, ami szerelemhez vezet.

Salamon azt írja:

„Haszontalan ember, hamis férfiú, ... Álnokság van az ő szívében, gonoszt forral minden időben, háborúságot indít. Annakokáért hirtelen eljő az ő nyomorúsága, gyorsan megrontatik, s nem lesz gyógyulása.” (Péld 6,12.14-15)

„Mi nem vagyunk szerelmesek. Semmi ok az aggodalomra. Ez nem olyan.” – hangzik a helytelen reakció. A paráznság csapása majdnem mindig hirtelen jön, mindig meglep minket. Minden alkalommal mosollyal érkezik az ajtónkhoz. De az is lehet, hogy valaki más ajtajához, valaki kanapéjára vezet minket.

A szexuális erkölcstelenség szikrája egy lépésre, egy szempillantásra lehet tőled. A kérdés, amit őszintén és kitartóan fel kell tenned magadnak: „Olyan-e a kapcsolatunk, hogy erdőtűz alakulhat ki belőle?” Ha könnyedén állsz a kapcsolatodokhoz, nagy valószínűséggel lángra lobbanhat.

3. *A férfi-nő barátságok könnyen alááshatják a házasságot.* Gyakran az egyedülállót nevezik csábítónak vagy ámítónak, miközben a házasságban csak áldozatai a vadászó nőknek vagy férfiaknak. Pedig a csábítás gyakran pont a másik irányból, a házasság felől érkezik: vegyük például Józsefet és Potifár feleségét (1Móz 39,11-18); vagy csak egyszerűen homályos, hogy ki a kezdeményező: egy gyülekezeti tag és az apja felesége esetében (1Kor 5,1).

A lényeg nem az, hogy az egyik vagy a másik családi állapotot védettebbnek ítéljük vagy bálványozzuk, hanem, hogy felismerjük az emberi tényezőt, ami miatt a házassági szövetség felbomolhat, ha az egyik (vagy mindkettő) fél házasságban. Néhány önvizsgálatra indító kérdés:

- Töltünk-e időt kettesben?
- A találkozók helyszíne nem fokozottan félreeső-e?
- Panaszkodunk-e egymásnak a házasságunkról (vagy szerelmi életünkről)?
- Írogatunk-e egymásnak bizalmasan?
- Szoktunk-e a másiktól gondolkodni, vagy közös életről fantáziálni?
- Igazoljuk-e valamivel bensőséges viszonyunkat, ami különben nem lenne helyénvaló?

Lehetséges jutalmak

Miután számba vettük és mérlegeltük a férfi-nő barátságok kockázatait, feltehetjük a kérdést: lehet-e mérsékelni a kockázatokat? Meg tud-e védeni bennünket az alázat, az őszinteség, a közösség és a számon kérhetőség a fenyegető következményektől, és képessé tud-e tenni bennünket arra, hogy élvezzük a jót, ami ezekből a barátságokból származhat?

1. *Isten megjutalmazza a megfelelő korlátokat.* A helyesen megválasztott korlátok között minden kapcsolat – minden meghitt barátság – virágzik. Az ilyen kapcsolat megszabja, hogy milyen korlátokra van szüksége a virágzáshoz. „Az életnek útja felfelé van az értelmes ember számára, hogy eltávozzék a pokoltól, mely aláfelé van.” (Péld 15,24) Szóval milyen is a megfelelő út a férfi-nő barátságokban?

A válasz természetesen más és más minden egyes kapcsolatban. De a lényeg, hogy kelljenek a határok! Íme, néhány példa:

- Nincs titkos üzenetküldés. (Mindig vond be a házastársad vagy egy istenfélő barátod.)
- Nincs titkos vagy magántalálkozás. (A megfelelő személynek mindig tudnia kell róla.)
- Nincs részletes beszélgetés a házasságunkról vagy a szerelmi életünkről.

A bölcsesség időnként 'nem'-et kíván, hogy fenntartsa a biztonságot és feddhetetlenséget, ami az életre visz, nem pedig a gondatlanságot és a szabaddosságot, ami a bűnbe visz.

2. Isten megjutalmazza a tiszta kommunikációt. Vegyük a másik irányt: a bűn a félreérthetőség közönyében virágzik. Legyünk őszinték a saját szándékainkat illetően: miért szeretnénk építeni a kapcsolatot, és befektetni ebbe a barátságba? Azért, mert szeretjük a figyelmet, amit a házastársunktól vagy a leendő házastársunktól nem kapunk meg, de a másiktól igen? Vagy azért, mert felkelti az érdeklődésünket, hogy feszegessük a határait valaminek, ami határok nélkülinek tűnik?

Isten a megfontolt választ jutalmazza meg, ami őszintén rámutat a szívünk állapotára. Mivel fontos az erős közösség, óvatosságnak kell lennünk, hogy ne csapjuk be magunkat a saját szándékainkkal.

Ha őszinték vagyunk a saját szándékainkat illetően, érthetően és tisztán ki kell mondanunk azokat. A gyülekezet kedvéért, egy projekt kedvéért, egy közös hobbi élvezetért, vagy a gyülekezeti szolgálat miatt vagyunk barátok? Legyen konkrét válaszunk, és ne hagyjuk, hogy beszélgetéseink elkanyarodjanak attól, amiben megegyeztünk!

3. Isten megjutalmazza az erős közösséget. Egyszerű a gyülekezetnek férfi és női alkalmakra különválni, házas körbe szerveződni. Az egyedülállók pedig kakuktktojásként gyakran kilógnak a sorból, mivel nem illenek bele a klasszikus családos mintába. De a férfiak és nők közötti barátság a gyülekezetben egy szent megnyilvánulása annak a nehezen megharcolt meghitt barátságnak, amit Isten megszerzett számunkra Krisztusban (Gal 3,28), különösen, ha meghívunk másokat is ezekbe a barátságokba felvigyázónak.

Minden erőfeszítés, amit a határokba és tisztaságba fektetünk, megbecsüli és megéli ezt az ajándékot – egy ajándékot, ami Isten gyermekei között nem

lehet megtiltva. De csak akkor lehet engedélyezni, ha megvannak a megfelelő irányvonalak, és vannak olyan emberek, akik eléggé be vannak vonva ahhoz, hogy mindkét felet megvédhessék.

Miért nem lehetünk barátok?

„Minden szabad nékem, de nem minden használ” (1Kor 10,23a). Ami az egyiknek jó, nem biztos, hogy a másoknak is kifizetődő – talán még ártalmas is lehet. Ami az egyik esetben egy gyönyörű és szent férfi-nő barátság, nem biztos, hogy lefordítható minden férfi-nő barátságra, sőt nem is lehet minden férfira és nőre érvényes. Így tenni bölcsstelen és kockázatos lenne.

Ha mérlegeltük a kockázatokat, és felállítottuk a jutalmat ígérő rendszert, tiszta lelkiismerettel jöhetünk Isten elé, és kérhetjük Őt, hogy áldja meg barátságunkat a másik nemmel. Ez a remény az eredménye egy érett és istenfélő életnek: „*Ne tévelyegjetelek, Isten nem csúfoltatik meg; mert a mit vet az ember, azt aratja is.*” (Gal 6,7) Ez elérhető és gyönyörű. Továbbá, mint minden gyönyörű dolog, ez is türelmes befektetést, sok alázatot, következetes önzetlenséget és öntudatosságot, valamint önkontrollt igényel.

Pál így bátorít minket: „*Mint nappal, ékesen járjunk, nem tobzódásokban és részegségekből, nem bujálkodásokban és feslettségekből*” (Róm 13,13). Érdekes, hogy Pál kontrasztba állítja a szexuális erkölcsstelséget a nappal való helyesen járással. Ha nem titokban üzengetünk egymásnak, és nem lopva találkozunk, valamint ha nem leplezett és önelégült a kapcsolatunk, akkor részesei lehetünk egy tiszta, meghitt férfi-nő barátságnak, ami nyílt és dicséretes, teli kegyelemmel és igazsággal.

„*Szeressed felebarátodat, mint magadat. Én vagyok az Úr.*” (3Móz 19,18b) Egyetlen férfi-nő kapcsolatra vonatkozó farizeusi parancs sem béníthatja meg, és egyetlen szabadelvű vita sem forgathatja fel ezt a parancsot. Isten gyönyörködik a férfi-nő barátságokban, ha azok valami jót és igazat mondanak el Őröla a világnak (Jn 13,35). Férfiak és nők, törekedjünk a bölcsességre, legyünk feddhetetlenek, és legyünk barátok Krisztusban!

Fordította: Szólósiné Nagy Kincső Galatea

<https://www.desiringgod.org/articles/can-christian-men-and-women-be-friends>

A GYÓGYULÁS ÚTJA

LÁSZLÓ LEHEL

A tíz leprásról szóló történet Lukács evangéliuma 17. részének 11-19-ig terjedő verseiben található. Mielőtt röviden levonnád a tanulságot, hogy hálásnak kell lennünk Istennek, nézzük meg három pontban, hogy mit is üzen még ezen kívül ez az ígerész. Nézzük meg, hogy mennyire fontos a Jézussal való találkozás, ill. azt, hogy megvan az ideje az Istenhez való kiáltásnak és Isten szava meghallásának is. A történet alapján megvizsgálhatjuk még az engedelmesség kérdését, és megláthatjuk azt is, hogy a Krisztussal való találkozásnak milyen következményei vannak.

Isten gondoskodott arról, hogy a bűn útjára lépett emberiségnek legyen megoldása az ítélet alól való szabadulásra. Az az ember, akinek az élete tele van büszkeséggel, Isten iránti megvetéssel, találkozhat az Ő igéjével.

Valamilyen formában mindannyian hallottuk Isten szavát, mivel a környezetünk, a kultúránk keresztyén háttérrel rendelkezik. A kérdés az, hogy milyen volt ez a találkozás. Lehet úgy hallgatni vagy olvasni Isten igéjét, hogy a gondolatok másfelé kalandoznak, pedig ezek mind-mind olyan alkalmak, amelyek, így, vagy úgy, de befolyásolják jövőnket.

Itt van ez a tíz leprás ember, aki találkozik Jézussal. Szörnyű és gyógyíthatatlan betegség volt a lepra, ami azzal is járt, hogy a betegeket kiközösítették a társadalomból. Mindenkinek az életében vannak nyomorúságos időszakok, és akkor nagyon sokan segítségkérően fordulnak Istenhez.

Itt van tehát ez a néhány ember, akik hallottak Jézusról. Utolsó reményként kiáltottak hozzá, mert tudták, hogy egyedül Ő változtathat kilátástalan helyzetükön. Amíg az ember nem látja meg, hogy a Jézus megszólítása az egyetlen lehetőség a változásra, addig Isten igéje nem juthat érvényre az életében. Esetleg törekszik jót cselekedni, vagy igyekszik bizonyos erkölcsi törvényeket megtartani, de lássuk be őszintén, ez alapvetően nem fog változtatni senkinek az életén, mert amit magunkra erőltetünk, előbb-utóbb leperreg rólunk.

Továbbá, a különböző élethelyzetek előhozzák belőlünk az igazi, bűnös természetünket. Mindenki tudja, hogy az a sok tanult vagy tanított és álarcként viselt dolog, amit a neveléssel magunkra veszünk és részünkkel válik, milyen hamar el tud múlni, és az addig szelíd és alázatos ember milyen hamar dühös emberré válhat. A bennünk levő bűnt nem tudjuk egyszerűen kikapcsolni az életünkéből.

Jól szemlélteti ezeket az embereknek a betegsége, hogy az ember milyen helyzetben van. Ilyen a bűn is, nem lehet megszabadulni tőle. Kilátástalanná teszi az ember életét. Lehet máshol is keresni megoldást, sokan ezt teszik, de aki Krisztussal találkozik, aki Őhöz kiált, egyedül annak van esélye a gyógyulásra.

Főlkialtott ez a tíz ember, hogy „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!”, és a Jézus szavának való engedelmisség volt a kulcsa a gyógyulásuknak. Isten mindig megáldotta az engedelmisséget. Ezek az emberek megtették, ami tőlük telt, engedelmeskedtek Jézusnak, és ezt hitből tették. Nem kerestek semmiféle kifogást.

Isten Igéje sokkal fontosabb kell, hogy legyen számunkra, mint bármi egyéb. Ha a Szentírásnak nem adunk hitelt, akkor egy általunk elképzelt Jézust, egy magunk alkotta Istent akarunk követni, és hamis meggyőződéssel megyünk el és mondjuk azt, hogy én engedelmes, istenfélő keresztyén vagyok. Sok olyan ember van, aki megveti a Bibliát, elutasítja Istent, magát mégis jó keresztyénnek tartja, és várja Isten áldásait. Ennyire elrejtve tud lenni az emberben a bűn, az Isten tiszteletének a megtagadása.

A leprások engedelmisségének volt következménye. Azt írja az Ige, hogy meggyógyultak. Ám a tizedik beteg többet kapott a gyógyulásnál. Érdekes látni azt, hogyan viszonyul az ember Isten ajándékához. Nincs olyan ember a földön, akinek az életében Isten gondviselése ne látszódná meg. Valamilyen szinten ott van, megtagasztható, az emberek azonban mégis hálátlanok. Nagyon kevés százalékuk az, aki igazán hálás az Úr Jézusnak.

Itt van tehát tíz meggyógyult személy. Az ember örül annak, ha Isten valamiben megsegíti, az emberek nagy százaléka pedig Istenhez fordul a bajban. Áldás volt az életükön? Igen, nem lehet azt mondani, hogy nem, de ha jobban megnézzük, kétféle dolgot látunk.

Kilenc ember megelégedett a fizikai gyógyulással. Sokak számára ma is elég annyi, hogy „Uram se-

gíts meg ebben a helyzetben, vagy segíts meg holnap a másik nehéz helyzetben”.

Mit csinált ez a kilenc? Elmentek. Öröm volt a szívükben, hogy meggyógyultak a leprából. Viszont a tizedikről ezt mondja az Ige: *„amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért, és hangosan magasztalta Istent, majd Jézus lábához borult, és hálát adott neki”*. Kétféle áldást látunk. Az egyik a földi áldás, amit az emberek nagyobb része kíván és szeret, mert az teszi jobbbá az életüket ezen a földön, ha megvan mindenük, ha egészségesek, és ha nincsenek nyomorúságok. Isten, az Ő kegyelméből gondoskodik rólunk, annak ellenére, hogy már rég el kellett volna pusztítania a földet, már rég el kellett volna hoznia az ítéletet. Isten azonban még türelmes, várja azokat, akik visszatérnek hozzá, leborulnak eléje, és áldják Őt, mint megváltó Krisztusukat.

Milyen áldást vársz Istentől? A földi áldások, amiket kérünk, csak ideig-óráig tartanak, és az az öröm, hogy meggyógyultam, az nem garancia arra, hogy holnapután nem halok meg más betegségben. És akkor, hova lett az az áldás, ami az egész életemet betöltötte, ami az életem értelme volt?

Látjuk, hogy milyen következménye van az Istennel való találkozásnak? Lehet ideig-óráig örülni, de lehet egy örök életen át örülni.

Most is van lehetőség Krisztushoz jönni, megvallani a bűnöket és kérni az örökkévaló áldást tőle, hogy bocsásson meg és fogadjon gyermekévé. Nincs más út, ha tetszik, ha nem, ha hisszük, ha nem. Isten Igéje igaz, állandó és örökkévaló. Aki elfogadja, annak üdvössége van, aki pedig csak egy kis lelki felüdülésre vágyik, elkárhozik.

A Jézussal való találkozás sok mindent felszínre hoz az emberből, és azt meg lehet vallani Neki. Ő várja, hogy megvalljuk és elmondjuk azt, amit elmondott a tizedik leprás is, aki dicsőítette Krisztust, és hálát adott Neki. Nem csak annak örült, amit kapott, hanem örült, hogy felismerhette, hogy ki is valójában. Nem elégedett meg azzal az ajándékkal, hogy meggyógyult a betegségből, mert neki Krisztus kellett. Azt mondta neki Jézus, hogy *„kelj föl, és menj el, a te hited megtartott téged”*. Olyan jó lenne, ha ezzel a bizonyossággal tudnánk dicsőíteni Őt egy örökkévalóságon keresztül.

„Ne félj, mert megváltottalak”

Tankó Emőke
Gyimesfelsőlok

A nevem Tankó Emőke, 1989-ben születtem Csíkszeredában. Csíkszeredától nem messze Gyimesfelsőlokon nőttem fel és ott élek jelenleg is. Katolikus családban születtem és a szüleim a vallásuk szerint próbáltak nevelni bátyámmal együtt. Rendszeresen jártam misére, és a vallásos ceremóniákon is részt vettem.

Igyekeztem a magam erejéből jó lenni és a vallásos cselekedetekben buzgólkodni.

Vizonylag jónak tartottam magamat és bizalmam a vallásos cselekedeteimben volt, hogy azok majd eltörlik a bűneimet. Az is megnyugtató volt, hogy a körülöttem lévők is hasonlóképpen éltek, azonban sokszor rám tört a halálfélelem, ilyenkor igyekeztem más dolgokkal elterelni a félelmeimet, gondolataimat.

Ahogy középiskolás lettem, a világ csábítása is nagyobb volt, és elkezdtem megismerkedni az általa kínált örömmel. Kivettem a részem a bulikból, fiúk társaságából, később ivászatokból, és mindenkiből, amiről azt gondoltam, hogy elhozza a várva várt boldogságot. Ideig-óráig adtak is örömet, de általában ez hamar odalett, és helyette maradt az üresség és csalódás, de továbbra is ezt tartottam az öröm forrásának. Egyetemi évek alatt is ezt az életstílust folytattam, sőt egyre intenzívebben. Másfelől viszont igyekeztem templomba járni és megfelelni az egyházi előírásoknak. Ezt a két életformát éltem és igyekeztem összebékíteni a két oldalt.

A bátyám időközben a keskeny útra lépett, ami sok zűrzavart és vitát okozott a családukban. Ő többször is próbált beszélni velem és figyelmeztetni, hogy nem jó felé haladok, félelmetes volt őt hallgatni, olyankor a lelkiismeretem vádolt, ami kellemetlen volt. Inkább kerültem a vele való beszélgetéseket és próbáltam nem gondolkozni azokon, amiket mondott és minden maradt a régi.

Egy idő után azonban én is szerettem volna változtatni az életstílusomon, de ez nem nagyon sikerült, mindig ugyanazokat a bűnöket követtem el. Végül megszületett az elhatározás, úgy döntöttem, hogy elmegyek külföldre dolgozni. Nagyon hamar kaptam egy ajánlatot (gyerekfelügyeletet) Angliában, amit el is fogadtam. Mindez 2012-ben történt.

Egy hazalátogatásom alkalmával valakitől kaptam egy evangelizáló könyvecskét, „Jézus a mi sorsunk” volt a könyv címe. A könyv olvasásának neki is fogtam, és kezdtem megérteni, hogy rólam van szó. Isten ezt a könyvet használta fel, hogy rámutasson az én állapotomra, a bűneimre, az addigi helytelen

életvitelemre. Egyszerre világossá vált számomra, hogy milyen bűnös vagyok, rám nehezedett a bűneim súlya, és megértettem, ha meghalok, Isten ítélete fog várni, a pokol. Megláttam a bűn komolyságát, a „jó cselekedeteim” hiábavalóságát.

De az Úr új szívet adott, és megértettem, hogy van lehetőség a bűnbánatra, a szabadulásra. Van kegyelem Jézus Krisztus által, akinek a keresztségéhez vihettem az összes bűnömet, mert Ő kifizette a büntetést helyettem, értem halt meg. Csodálatos volt megtapasztalni azt a békességet, ami akkor elárasztott. Csodálatos volt megtapasztalni az Úr közelségét, megérteni az egyetlen reménységet, ami csakis Jézus Krisztus által adatik minden ember számára, és így lehet az enyém is.

Ettől kezdve sok minden megváltozott az életemben. Ezután már nem vágytam a züllött élet után, fiúk társaságára, sokkal inkább Isten dolgai foglalkoztattak. A Biblia kezdett érthetőbb lenni számomra. Egy ideig nem beszéltem senkinek az élményeimről. Sok igehirdetést meghallgattam a <http://igehirdetes.ma> oldalról különböző témákban, amelyek sokat segítettek Isten akaratának megértésében.

Aztán elsőként a bátyámmal osztottam meg a tapasztalataimat, egyre többet beszélünk skype-on. Kérdezgettem tőle, és így lassan visszaépült a testvéri kapcsolat kettőnk között. Már nem akartam menekülni tőle. A vágy is egyre erősebb lett bennem, hogy gyülekezetbe járjak és közösségben lehessenek más hívő emberekkel, ez is segített meghozni a döntést, hogy hazajöjsek külföldről. 2013 nyarán költöztem vissza. Félttem az itthoni helyzettől, mivel tudtam, hogy a velem történeteket nem fogják megérteni, és ez újra felkavarja a „családi békét”. Az Úr kegyelméből elég hamar világossá vált számomra, hogy a katolikus vallás hitvallása nem teljesen egyezik a Szentírás tanításával. Így a csíkszeredai református presbiteriánus gyülekezet alkalmait kezdtem el látogatni. A szüleim ezt nem fogadták jól, ezért voltak viták, veszekedések, de az Úr átsegített ezeken, megvigasztalt és megerősített, hogy mellette maradjak. Azóta sokat változott a helyzet, és most már elfogadják a változásokat. Végül 2015 szeptemberében lettem a gyülekezet tagja. Azóta is az Úr tart meg, és hordoz nap mint nap hatalmasan az Ő kegyelmében.

HÍREK

INNEN-ONNAN

Curcubet Gábor

Egyházunk külföldi kapcsolatai

Isten kegyelméből tanító presbitereink több külföldi úton is részt vehettek az elmúlt fél évben. Gyülekezeteiket látogattak, konferenciákon voltak, és számos beszélgetést folytattak annak érdekében, hogy Közép- és Kelet Európai Református Presbiteriánus Egyházunk szolgálata kiteljesedjen.

Ez év elején Szőke Imre (Miskolc) lelkipásztor testvérünk a dél afrikai köztársaságbeli Potchefstroomba utazott, ahol jelen volt a Dél-Afrikai Református Egyházak Országos Zsinatának ülésén, és bemutatta egyházunkat és szolgálatunkat. Sok építő előadás és beszélgetés bizonyította, hogyan lehetnek sok ezer kilométer távolságból érkező kálvinista keresztyének hitbeli kapcsolatban egymással. Jó látni, hogyan zajlik a teológus képzés dél-afrikai testvéreinknél, és örömmel fogadtuk a felajánlást, hogy diákjaink vagy lelkipásztoraink részt vegyenek általuk szervezett képzéseken.

Szabó Péter (Budapest) és Szász Attila (Kolozsvár) lelkipásztor testvéreink februárban utaztak az Amerikai Egyesült Államokba. Szabó Péter New Yorkba érkezett, ahol Carl Dobrowolsky-val találkozott. Szavait idézem: „Jó pár éve már Carl keresztyén könyvkiadóknak dolgozik. Ráadásul – és nemcsak munkája miatt – egy Krisztust szerető, Istent dicsőítő, embereket szolgáló keresztyén.

Mindez megmutatkozik abban, hogy figyelemmel hallgat másokra, személyes dolgokat oszt meg magáról, nagylelkű vendéglátó és hűségesen építi kis, kb. 25 fős gyülekezetét. Ám legjobban az a közvetlen barátságosság marad meg bennem róla, ahogyan mások felé fordul. Egyik ponton egy taxiban ültünk, és egy muszlim sofőr volt a vezetőnk. Carl beszélgetett vele, érdeklődött a háttéréről, majd megkérdezte a nevét. A sofőr azt mondta, hogy nyugodtan hívja Johnny-nak. Carl minderre válaszul azt mondta: „Milyen jó név! Tudod, hogy a Bibliában is van egy János nevű apostol?” Majd elkezdett röviden és egyszerűen beszélni Jánosról, az evangéliumról, és arról, hogy mindannyian meghalunk, de egyedül Jézus tud megmenteni minket a pokoltól. Kihasználta az alkalmat, és egyszerűen megosztotta az evangéliumot.” Szabó Péter beszélgetést folytatott Carllal egyházunk könyvkiadási programjával és az ezzel összefüggésben álló együttműködési lehetőségekkel kapcsolatban. Atlantában a Midway Presbiteriánus Gyülekezet lelkipásztorával találkozott, valamint a gyülekezet által létrehozott missziós kezdeményezés, az ACTS munkájába kaphatott betekintést. Onnan utazott a Greenville Teológiai Szemináriumra, ahol az intézmény kápolnájában lehetősége adódott igét hirdetni a diákoknak és a tanároknak. A felsőoktatási intézmény oktatóiról ezt írta Péter: „A tanárok mindegyikének van lelkészi/missionáriusi tapasztalata. Mindannyian egy élő hitű gyülekezet aktív tagjai, amelyet szolgál-

nak ajándékaikkal és képességeikkel.” Ő maga egyházunkat és szolgálatunkat mutatta be ebben a nagy hírű intézményben. Szabó Péter észak-amerikai útjának tapasztalatait blogjában is megörökítette, amely az érdeklődők számára hozzáférhető a <https://presbyterianus.net/blog/internetes-oldalon/>.

Szász Attila testvérünk a Covenant

Presbyterian Church, LaGrange, Georgia gyülekezetében kezdte amerikai látogatásait, majd egy keresztyén iskolában tartott áhítatot. Onnan Floridába utazott, ahol részt vett a Ligonier Conference-n, aminek ez évi témája az ébredés volt. A konferenciát az év elején a mennybe hazaköltözött R. C. Sproul által létrehozott Ligonier Ministries szervezte. Ugyanezen a tapasztalatcserén vett részt Szabó Péter lelkipásztor testvérünk is. A konferencia nagy-

szerű lehetőség volt arra, hogy találkozzanak Sinclair B. Fergusonnal, akinek a „Növekedés a kegyelemben” című könyvét, a mi kiadónk is megjelentette. Ugyan-

ott Péter és Attila immár együtt ülhettek le Carl Dobrowolskyval beszélgetni a jövőbeli könyvkiadási lehetőségekről. Később Attila Chris Larsonnal is beszélt, aki a Ligonier Ministries elnöke, és aki bátorította az együttműködésre.

Ezután Péter és Attila átutaztak Greenville-be ahol az ottani szemináriumon szervezett teológiai konferen-

cián vettek részt. Joseph Pipa a rendezvény elején személyes felszólalásban mutatta be őket a résztvevőknek, és javasolta a közös beszélgetéseket a szünetekben. Ezen találkozón ismét sikerült könyvkiadókkal beszélgetni, hiszen ott volt a Banner of Truth amerikai menedzsere és a Shepherd Press képviselője is. Mindketten arról számoltak be, hogy jó volt látni a professzorok és a résztvevők közvetlenségét. Attila ezt írta: „Ebéd közben az egyik professzor felszolgált a konyhán, másikuk, aki egy református felekezet moderátora és a Banner of Truth kiadó egyik vezetője is egyben, tolta a kukát, gyűjtötte a szemetet az asztalokról”. Összefoglalva sok áldott találkozásuk volt, aminek máris érnek a gyümölcsei.

Szász Attila testvérünk röviddel hazatérte után máris útra kelt Brazíliába, mivel Isten kegyelméből meghívták a Brazil Református Presbiteriánus Egyház – IPB Zsinata Végrehajtó Bizottságainak éves gyűlésére. Immár három éve együtt munkálkodunk a Romániában szolgáló misszionáriusokkal, és ez az együttműködés egyre szorosabb. Ott Sao Paulo egyik gyülekezetében az Igreja Presbiteriana da Mocca-ban kellett délelőtti istentiszteletet és biblia-

órát tartania. A bibliaóra után bemutatta munkánkat, utána pedig egy órán keresztül válaszolt a felmerülő kérdésekre. Este pedig az Igreja Presbiteriana da Sao Paulo-

ban hirdette az Igét. Másnap ellátogattak a Mackenzie Egyetemre, és az egyház könyvkiadójához, majd pedig beszélhetett a kiadó elnökével, aki meg akarja ismerni munkánkat, és lehetőségeket keres, hogy támogassa kiadónkat. Az egyház audiovizuális épületében egy órás beszélgetést folytattak vele a rádióban, élő adásban.

Nem sokkal ezután Brazíliavárosban részt

vett a Brazil Református Presbiteriánus Egyház Végrehajtó Bizottságainak éves gyűlésén. Itt hosszasan beszélgett a teológiai, a poszt graduális képzés és a Nemzetközi Kapcsolatokért Felelős Bizottság vezetőivel. Másnap pedig lehetősége adódott találkozni Augustus Nicodemus NI Lopes-szel, aki a jelenleg élő legnagyobb dél-amerikai

református teológus. Később adminisztrációs témákat beszéltek meg, amik nagy segítségünkre vannak egyházunk adminisztratív ügyeinek rendezésében.

Májusban Miskolcon a Károlyi Gáspár Teológiai és Missziói Intézetben lelkipásztori konferenciát szerveztek. Ezen részt vettek a Kárpátaljai Evangéliumi Re-

formátus Egyház lelkipásztorai is. A beszélgetések főleg a misszió témája köré csoportosultak, mivel a meghívott előadó, Carlos Del Pino, a madridi Iglesia Presbiteriana Torrelodones lelkipásztora a misszió alapjairól és mibenlétéről tartott előadásokat. Ugyanakkor számos, mindkét felekezetet érintő témát is sikerült kibontani, megbeszél-
ni.

TAMÁS SÁNDOR

A KERESZTYÉNSÉG
TIZEDIK SZÁZADA

A társadalmi helyzet nagy átalakuláson ment át a tizedik században, ami magával hozott egy reformmozgalmat.

A Frank Birodalom összeomlása után már nem volt egy egyetemes hatalom, amely addig az egyházat is uralta, irányította. Így az egyház egyre nagyobb hatalmat kapott a társadalomban.

I. Ottó és a pápa

Kialakult a feudalizmus: a fejedelmek földjeiket bérbe adták alacsonyabb rendű nemeseknek, akik hűbéreseik lettek. A főnemesek és a fejedelmek befolyása ezzel megnőtt, így veszélybe került az uralkodó hatalma. Ugyanakkor a feudalizmus mély nyomokat hagyott az egyház életén is, nagyon meggyengítette a központi egyházi tekintélyt, és jelentős hatalmat adott a helyi „kiskirályoknak”, akiknek kénye-kedvére ki lett szolgáltatva a papság. A partikularizmus, a központtól való különállás a középkori rend egyik védjegye volt. A grófok és hercegek hozzászórtak, hogy tetszés szerint nevezzenek ki vagy váltsanak le püspököket, a kisebb hűbérurak az alsóbb papságot tartották ellenőrzésük alatt.

A széthullott és belső viszályokkal küzdő Frank Birodalom keleti felében (később Német-római Birodalom) I (Nagy) Ottó próbálta visszaállítani a birodalom régi dicsőségét. Azonban az egyre nagyobb hatalomra szert tevő hűbéresei miatt egyházi fejedelemségeket alapított. Ezek püspökeit és érsekeit a király nevezte ki, így haláluk után a kinevezés joga ismét az uralkodó kezébe került vissza, hiszen hivatalosan nem volt utódjuk. Így az egyházi tisztviselők sokkal jobban a királyhoz voltak kötve, mint a világi nagyhűbéresek. Ottó önkényuralkodói megvetéssel

kezelte a pápaságot. Parancsa szerint a pápát addig nem lehetett beiktatni, amíg hűségesküt nem tett a császárnak. A latin pápa ebben az időben nem nagyon volt függetlenebb, mint a görög pátriárka.

Keletről a pogányok (magyarok is) gyakran támadták a kolostorokat, ezért azokat a világi urak vették védelmükbe, és azok nemegyszer a kezükre is kerültek. Így tehát a magyarok bár romboló erő voltak, de mégis nagy fontosságú fejleményekre ösztönöztek. Azzal, hogy megsemmisítették a Nagymorva Birodalmat, újraformálták a Duna-medence etnikai és politikai térképét, megszábták egész Közép-Európa jövődjét. Jelenlétük nem csupán Magyarország, hanem Csehország, Lengyelország, Horvátország, Szerbia, Ausztria és a Német Birodalom kialakításának is létfontosságú eleme volt. Letelepedésükkel élő sorompót képeztek, amely elválasztotta az északi és a déli szlávokat egymástól. Utat nyitottak a német gyarmatosítók számára lefelé a Dunán, hogy azok megtarthassák „ausztriai” hódításaikat. A német fejedelmeket egyesülésre készítették, s arra, hogy császáruknak fogadják el a lech-mezei csata győztesét, Ottót. Egy beszámoló szerint a magyarok legyőzése után pajzsra emelték a német csapatok Szász Ottót, és ott helyben kikiáltották császárrá. Persze, a magyarok nem ezt akarták, de közvetve mégis nekik köszönhető ez az esemény. Európa történetének krónikása, Norman Davies a következőképpen fogalmaz: „De, hogy hét menekülőben lévő nomád törzs átkeljen a Kárpátokon, és egy emberéletnyi időn belül hat vagy hét tartós változás előidézője legyen Európa térképén, az nem csekély teljesítmény.”¹

1. Norman Davies: Európa története (Osiris és 2000 Kiadó, Budapest, 2002), 305. old.

Büszkeséggel töltheti el tehát a magyarokat az ősök tevékenysége, hiszen már a honfoglalás idején még pogány létben is nagy ösztönzést jelentettek a keresztyénségre nézve imádságra buzdítva az Európában élő keresztyén népeket, akik némelyek szerint így imádkoztak: „A magyarok nyilaitól ments meg, Uram, minket.”²

A kővárak és a nehézlovasság voltak azok az eszközök, amelyek csökkentették a viking, a szaracén és a magyar rabló hadjáratok okozta károkat. A várépítés a IX-X. században kezdődött, amikor a királyi-fejedelmi hatalom a mélypontjára süllyedt. A lovagság a legszűkebb értelemben a minden lovag számára kötelező becsületkódex megtartását jelentette. Olyan erkölcsi értékeket tartalmazott, mint a becsület, a hűség, a szerénység, az udvariasság vagy a bátorság. A lovagnak kötelessége volt védeni az egyházat, gyámolítani a gyöngéket, tisztelni a nőket, szeretni hazáját, engedelmeskedni urának, harcolni a hitetlenek ellen, megtartani a törvényeket és az adott szavát. A keresztyénség mellett ez volt a „középkori gondolkodás” másik pillére.

Középkori sötétség és oktatás

A keresztyénség sok mindent átvett a pogány népek hagyományaiból, tanításaiból. A pogány germán hagyományból származott a középkorban a babona, a germán boszorkány-kultusz. Ebből a gyökérből indult el az inkvizíció, amely tartalmazta azt a felfogást is, hogy Isten leleplezi a gonoszsgot, és csoda által megvédi az ártatlant. Bevezették a „tűzpróbát”, ami azt jelentette, hogy tüzes vasat kellett kézben vinni, vagy azon kellett járni. Ha meghatározott időn belül az így keletkezett seb nem gyógyult be, akkor az illető bűnösnek minősült. Bevezették továbbá a „vízpróbát” (A gyanúsított személy három napig böjtölt, majd megáldozott. A kereszt megcsókolása után ereszkedett a vízbe. Ha a víz kidobta, bűnösnek, ha lesüllyedt, ártatlannak minősült, de persze megfulladt.) A műveltebb papság felszólalt ezekkel a babonákkal szemben.

Az egyház már a kezdetektől igyekezett elől járni az oktatásban,³ ez nem volt másként a középkorban sem, még ha voltak is ebben a tekintetben elhajlások,

a babona és a pogány misztika irányába való elmozdulások.

A plébániai iskolákban elemi oktatás folyt, a kolostori iskolákban pedig az elemi ismereteken kívül tanították a hét szabad művészetet⁴. A teológiai oktatás a hét szabad művészetre épült, a legfőbb célja a Szentírás megértése és gyakorlati lelkipásztorkodásban szükséges ismeretek elsajátítása volt.

A klérus tagjai felé a minimális elvárás az volt, hogy emlékezetből tudják a Miatyánkot, a Hiszek egyet, és értsék azok tartalmát. A miseformulák és a gyónás kiszolgáltatását ismerjék, és olyan fokú latin nyelvismeretük legyen, hogy megértsék, valamint képesek legyenek a nép nyelvén megmagyarázni a vasárnapi evangéliumot. Az iskolázatlan falusi papoktól ezt a minimális tudást sem lehetett megkövetelni, hiszen ők gyakran elődeiktől sajátították el a legszükségesebb ismereteket, ami az ő számukra az írni-olvasni tudást és a bemagolt latin nyelvű liturgia értelem nélküli visszaadását jelentette.

A Nagy Károly idejében kiépített oktatási rendszer a X. században erős hanyatlást élt át, így a tudományos élet a társadalmi anarchia fokozódása és az egyházi élet szétzilálódása következtében a mélypontra jutott.

A clunyi reform

Ebben az időben az egyház megújításának a törekvése a szerzetesség részéről érkezett. A földesurak kezébe került a kolostorok épülete és azok lakói is, így sok helyen a szerzetesek éheztek, az erkölcsi romlás is gyakran jelentkezett. A magányos apátságok és zárdák különösen nagy veszélynek voltak kitéve mind a rablótámadások, mind pedig a helyi bárók részéről. A X. században több helyen reformmozgalom indult, a fejedelmek is szorgalmazták a kolostorok megreformálását. Fellépett egy-egy lelkiismeretes személy, akit felkértek, hogy szervezze át a kolostori életet. A reform abból állott, hogy bevezettek egy szigorú házirendet és istentiszteleti rendtartást. Miután ezt az adott személy elvégezte, továbbment egy másik kolostorba, de az előzőnek is ő maradt az apátja. Így olyan kolostorláncok jöttek létre, amelyek hasonlóan voltak megszervezve, és ellenőrizték egymást.

2. Kérdéses, hogy valóban volt-e ilyen imádság, vagy csak a lelkes utókor idézgeti korabeli forrásra való hivatkozás nélkül. Lásd. Halmágyi Miklós: *A Magyarok nyilaitól...*

3. Marton József: *A keresztyén középkor* (Mentor, Marosvásárhely, 2005), 88-91. old.

4. A hét szabad művészet tárgyai: grammatica (latin nyelvtan), retorica (szónoklattan), a dialectica (logika és vitatkozás), geometria (mértani és földrajzi alapismeretek), aritmetica (számтан), astronomia (csillagászati és naptári alapismeretek) és a musica (egyházi zene).

Odo apát a Benedek rend megújításában volt érdekelt, és ennek a központja pedig a clunyi kolostor lett. Korábban a kolostorok egymástól nagyon függetlenek voltak. A Clunyból indult reform kezdeti szándéka az volt, hogy véget vessen ennek a függetlenségnek, de csupán akkora hierarchiát akart megvalósítani, ami a fegyelem megtartásához feltétlenül szükségesnek látszott. Később a reformmozgalom egyre inkább elterjedt, ráébredtek a szétszórt rendházak összekapcsolásának szükségességére.

A szerzetesektől elvárták, hogy igaz hitben éljenek, és ne csupán ceremonialis kegyességet gyakoroljanak. A kolostorokat igyekeztek megszabadítani a nagyurak és püspökök fennhatóságától, és közvetlenül a pápa irányítása alá helyezték őket. Clunyból indult el a korszak mélyreható belső egyházi reformja. A clunyiak számos monostort megreformáltak, és újakat alapítottak. Így monostorszövetségek jöttek létre, amelyek egész Európában a vallási reform hűséges terjesztői lettek. Ezek a reformtörekvések a hivatásához méltóan élő papságot és a világi befolyástól teljesen szabad egyházi életet akarták megteremteni.

A kolostor fénykorát a X. század eleje és a XII. század eleje között élte. A clunyi apátok közül négyet szentté avattak, szerzetesei közül pedig négy pápa került ki.

A X. század rövid kronológiája

902 • A magyar támadások megdöntik a Morva fejedelemséget.

904 • Kurszán halála után Árpád a magyarok egyedüli fejedelme.

907 • Oleg kijevi fejedelem ostrom alá veszi Konstantinápolyt.

- Kína széttagolódik, északi részét megszállják a mongolok.

909 • Észak-Afrika Egyiptom kivételével a síita Fatamida-dinasztia uralma alá kerül.

910 • A clunyi klostrom alapítása.

911 • Kihal a Karolingok keleti ága. A trónt választással töltik be, a német hercegek által választott német király a frankfurti I. Konrád.

919 • I. Madarász Henrik (919–936) lett a keleti frank államban a német király.

920 • Az írásos dokumentumokban is kezdik használni a „német” nevet az addigi „keleti frank” helyett.

- Tomisláv horvát fejedelem királyi címet vesz fel. A horvát állam a római egyházhoz tartozik. A szerbek a bizánci egyházhoz csatlakoznak.

921 • I. Vencel megkezdte Csehország keresztyén hitre térítését.

927 - 941 • Odo apát a reformtörekvések elindítója. A szerzetesektől feltétlen engedelmességet és magas fokú erkölcsiséget követelt meg a clunyi klostromban. A kolostor számára teljes függetlenséget vívott ki.

930 • Meghal Ubalodus (Szent Amand) frank-flamand szerzetes, a többszólamú éneklés szabályait összefoglaló „De Intitutione Harmonica” szerzője.

932 • Rómában a pápaság és a római arisztokrácia küzdelme az itáliai királyi címért.

952 • Hieroteosz erdélyi missziós püspök (a keleti egyháztól).

955 • I. Ottó (936–973) augsburgi győzelme a magyarok felett lech mezei csatában.

962 • II. Berengár („Itália királya”) leverése Észak-Itáliában XII. János pápa kérésére. I. Ottó bevonul Rómába, és megerősíti a Karoling adományozást. Az új adománylevél Dél-Itáliát és Szicíliát is pápai hűbértokká nyilvánította.

- (Nagy) Ottó német-római császárrá koronázott.

993 • Ulrich (kb. 890 – 973) püspök személyében hivatalosan felavatják az első szentet (a lateráni kápolnában személyesen a pápa által).

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI

Kapcsolat: Bagoly Gyula
Endre u. 11.
tel: 06-30-2698643

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
szombat: 16:00 – IB
vas.: 10:30 – IT, 14:00 – FB

BUDAPEST

Kapcsolat:
Szabó Péter András
1112 Neszmélyi út 13.
tel: 06-30-1842142

Alkalmak

kedd: 17:00 – FB
(Hollós Korvin Lajos u. 10.)
szerda: 18:00 – FB
(Neszmélyi út 13.)
csütörtök: 18:30 – FB
(Wesselényi u. 54.)
vas.: 10:30 – IT

DEBRECEN

Kapcsolat: Sikó Mihály
Kinizsi u. 84/A.
tel: 06-20-5232147

Alkalmak

csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

KAPOSSZERDAHELY

Kapcsolat: Bencs Miklós
Kossuth u. 13.
tel: 06-70-3285471

Alkalmak

csütörtök: 18:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 17:00 – IT

MISKOLC

Kapcsolat: Szőke Imre
Kartács u. 1.
tel: 06-46-412558

Alkalmak

szerda: 17:30 – FB
vas.: 9:30 – GYA, 10:30 – IT,
12:00 – IB

KÁRPÁTALJA

BARKASZÓ

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak

péntek: 18:00 – FB
vas.: 15:00 – IT

BEREGSZÁSZ

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnyickij 52.
tel: 380-99-4562471

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
vas.: 10:30 – IT, 12:00 – GYA

BÚCSÚ, RAFAJNA, GÁT

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

IZSNYÉTE

Kapcsolat: Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak

kedd: 17:00 – IB

UNGVÁR

Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak

vasárnap: 10:00 – IT

ZÁPSZONY

Kapcsolat: Gál István
tel: 380-99-5576333

ERDÉLY

BRASSÓ

Kapcsolat: Simon Szabolcs
Bd. Victoriei 2 Bl.40/A Ap.12
tel: 0744-307-550

Alkalmak

vasárnap: 12:30 – IT

CSÍKSZEREDA

Kapcsolat: Tamás Sándor
Str. Sarkadi Elek Nr.10.
tel: 0723-332-053

Alkalmak

kedd: 19:30 – FB
vasárnap: 10:30 – IT

ERDŐSZENTGYÖRGY

Kapcsolat: László Lehel
Május 1 utca, 1/A
tel: 0723-630-793

Alkalmak

szerda: 18:00 – FB
szombat: 17:00 – IB
vas.: 10:00 – IT, 16:00 – GYA,
17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY

Kapcsolat: Tamás Sándor
tel: 0723-332-053

Alkalmak

csütörtök: 14:00 – FB

KOLOZSVÁR

Kapcsolat: Szász Attila
Str. Otetului 18A
tel: +40 723 368 408

Alkalmak

vas.: 10:00 – IT, 12:30 – RA

MAROSVÁSÁRHELY

Kapcsolat: Molnár Sándor
Str. Jiului 7.
tel: +40 365 738 317

Alkalmak

kedd: 17:00 – IB
csütörtök: 18:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 15:00 – FB

PETROZSÉNY

Kapcsolat: Zólya Csaba
tel: 0723-395-260

Alkalmak

péntek: 11:00 – FB

RAVA

Kapcsolat: László Lehel
tel: 0723-630-793

Alkalmak

vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY

Kapcsolat: Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-307-550

Alkalmak

szerda: 18:00 – FB
csütörtök: 18:30 – IB
péntek: 18:30 – GYA
vasárnap: 10:00 – IT

SZÉKELYUDVARHELY

Kapcsolat: Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A
tel: 0726-265-566

Alkalmak

szerda: 19:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 18:00 – FB

SZOVÁTA

Kapcsolat: Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B
tel: 0722-573-019

Kapcsolat: Kovács Kálmán
M. Eminescu utca K1/7
tel: 0740-483-684

Alkalmak

szerda: 19:00 – FB
csütörtök: 17:00 – FB
vas.: 10:00 – IT, 11:30 – FO

VULKÁN

Kapcsolat: Zólya Csaba
Str. Carpati 2.
tel: 0723-395-260

Alkalmak

szerda: 17:00 – FB
péntek: 17:00 – RA, angol GYA
vas.: 9:30 – IT, 11:30 – román IT

Rövidítések

FA – férjalkalom	GYA – gyerekalkalom
FB – felnőtt bibliaóra	IB – ifjúsági bibliaóra
FO – fórumbeszélgetés	IT – istentisztelet
	RA – román nyelvű alkalom

Szeretettel várunk minden kedves érdeklődőt!

A hatos

Repültem, mert az öröm szárnya vitt.
„Gyermekek, gyertek, kaptam valamit.
Édesanyám úgy adta énnekem:
– Végy, amit akarsz rajta, gyermekem. –
Kitaláljátok? Egy ezüsthatos!”
Elrejtőztünk hamar az illatos
jázminbokrok közé, s kincsemet
csodálva nézték álmodó szemek.
„Nos, mit vegyek?” ‘Babát, egy kékszeműt!’
„Ó, van nekem s azt látni mindenütt.”
‘De én csodaszépet láttam ám.
Csak nekem lenne egy olyan babám!
Aranyhajú, bíborba öltözött!
Talán királynő a babák között!’
‘Én krumplicukrot vennék, nem babát,
– vélekedik a második barát. –
Annyit kapnék boltos bácsitól!’
A harmadik is lelkesedve szól:
‘Léggömböt, pirosat, zsiráfosat!’
A negyedik is más tanácsot ad.
Ennyi tanáccsal mit kezdjen a szív?
Édesanyám már vacsorára hív.

Talán megálmodom, mi volna jó?
Mit is mondott a Pista? Gőzhajó?
Hisz a folyóra úgyse mehetek
játszani, mint a többi gyerekek.
Léggömb? Az elszáll s akkor mi marad?
Cukor? Hisz megennék egy nap alatt.
„Mi bajod gyermek? – kérd édesapám. –
Nem eszel, nem szólsz, beteg vagy talán?”
A fejem rázom és csak hallgatok.
Csatáznak bennem a gondolatok.
Éjjeli álmom is mi volna más
ilyen nap után, mint a folytatás!

Mint akinek a baja, gondja sok,
felébredek, mikor a kakasok.
Magam az ágyon hányom és vetem.
Fénylő kincsemet megnézegetem.
Titokzatosan csillog és ragyog:
„Ezer, ezer lehetőség vagyok!”
Új nap virrad. Központja a hatos,
de ez a nap már nagyon bánatos.
Amit szeretnék, arra épp kevés.
Csalódás, harag és veszekedés.
Sírok. Édesanyám karjába von.
„Mi fáj? Miért sírsz? Mi bánt oly nagyon?”
S mikor már mindent elpanaszolok,
megértően, szelíden mosolyog.
Megsimogat: „Tudod mit, gyermekem,
add vissza az ezüsthatoszt nekem.
Veszek majd rajta, ami jó neked.

Töröld le szemedről a könnyeket!”
Előkutatja gyorsan két kezem.
Mi lesz az a jó, nem is kérdezem.
Hozzátapadt örömöm, bánatom:
igen, visszaadom, visszaadom!
Sugárzó arccal látnak újra kint.
‘Nos mi újság?’ ‘Mi történt már megint?’
‘Hol a hatos? Mit vettél rajta, mondd?’
„Jó helyen van, nincs már miatta gond.”
Megint játszom és megint nevetek
és mélyen alszom, mint a gyerekek.
Nem hordok gondokat, mint a nagyok.
Szívem könnyű. Megint gyermek vagyok.

Ezüsthatos! Ó, élet, életem,
Valaki téged így adott nekem.
Te is az voltál, szép ezüsthatos,
új, ragyogó, fénylő, titokzatos,
melyhez ezer lehetőség tapad
s versenyre hívja mind a vágyakat.
Milyen jó, hogy már nincs közöm veled.
Atyám kezébe visszatettelek,
s mosolyoghatok, versengő vágy, ha von:
Nekem nem kell többé választanom.
Ezüsthatos, te nem vagy már enyém.
Megint gondtalan gyermek lettem én,
aki Atyjára bízta mindenét.
Karja vezet, örök kegyelme véd.
Kegyelme, mely csak jót akar nekem...
Kezébe tettem én az életem!

(Túrmezei Erzsébet)